THE GEORGIAN FIRE-PLACE OF SAN FRANCISCO.

სან ფრანცისკოს ქართველთა კერა.

No 5 & No 6.

December 1969.

დეკემბერი 1969.

THE WORLD'S BALANCE OF POWERS

AND

THE POLITICAL POTENTIALITY OF CAPTIVE NATIONS.

The present balance of powers and international political system which was established after World War II is quickly approaching its end. Appearing on the international arena are several new political units of a different dimension and strength. The world is experiencing a fundamental regrouping of powers, and all symptoms indicate that in a relatively short time, mankind will see an entirely new political picture of the world's balance of powers.

F 15013

Before attempting to analyze this process of change, one must remember that the present political system mentioned above is coming to an end. Some states are losing their position and influence, and new countries are emerging, gaining considerable influence and voice. Naturally any analysis of this process of change is undesirable for the official elements of the present system, who are, according to their bureaucratic duty, reluctant and intentionally shuting their eyes to all unpleasant events.

However, shutting one's eyes to unpleasantness never has stopped the development of history. Despite such intentions of the present official world, it is some people's duty to observe the reality in the world's events with complete objectivity, calling everything by its right name.

If the reader of this articledoes not possess the courage to read it with a clear and objective mind, it will serve little purpose. This article is not for persons with " second hand " minds frozen on the ruling pattern of the official propaganda with the emotional eagerness for the required obligatory conviction.

საქართველოს პარლამენტის
ეროვნული ბიბლიოთეკა

It was a political result of World War II that formed the so-called " Two Superpowers " system; the only, two strong states that remained on the political arena were the United States and the USSR.

On one side, the US represented the world's largest industrial nation. It also had a virtual monopoly on atomic energy and atomic arms. On the other side was Russia. Representing the entire Red Block with its huge masses of manpower, it was world's most populous state. Only its subordinate, China, was close to Russia's population with an excess of 700 million. The rest of the world was divided between these two superpowers which acted as two spheres of influence. They had little significance as compared to the two superpowers.

Within the first decade after the war, Russia was rapidly approaching the high point of its political potential. In addition to the huge masses of the Red Block's manpower were all the communist organizations in the world which were under the unchallenged control and direct orders of Moscow.

It wasn't long before Moscow also achieved the production of atomic arms, thereby ending its counterpart's last supremacy in the competition. Moscow was now rapidly approaching the fulfilment of the leading commandment of Russia's ideology formulated by the clergy Filofey, Fater-Superior of the monastery of Pskov in the years 1515-21: " Two Romes have fallen, the third is still standing (Moscow), and the fourth will not exist. "

This commandment has been upheld without exeeption in its entirety by every ruler of Russia from its first tzar, Ivan the terrible, to the very last dictator. Red Moscow, at that time, was really in the capacity of the Third Rome for the communist world.

This was the high point of the " Two Superpowers " system. After one decade of existence, three irreversible factors almost simultaneously delivered severe blows to this system.

The first factor was a technical one. It came with the inevitable end of the monopoly on atomic weapons that the two superpowers had exclusively held. Atomic energy is no different than the energy of steam or electricity. It is impossible to deprive any country of the possession of this

energy for peaceful use. On the other hand, a state which has the atomic reactor for peaceful purposes is also capable of producing atomic bombs and other nuclear weapons. At present, there are about eighteen such reactors in use throughout the world.

The best illustration of this phenomenon is industrial Japan: twelve research reactors have been built already. An energy-supplying reactor is in use, five others are under construction, and fifteen additional units are planned for the next decade. The first atomic powered Japanese ship, a freighter, was launched in June of 1969. One Japanese physicist characterized this situation as following: " This put us in the pleasant position of more or less having a weapon of nuclear dissuasion without having to build it."

In the problem of atomic arms, history has repeated itself as with the use of poison gases in the military action. One of the paragraphs in the Versailles peace treaty prohibited Germany of producing poison gas, but these gases were natural byproducts of all types of chemical factories. Every caun-try possessed such gases. In World War II every belligerent State was in range of gas attacks, and therefore, gases were never used during this war.

The end of the monopoly of atomic weapons almost anihilated its political significance. This is not to say that the political significance of atomic weapons is completely nill, but the possibilities of terrorizing and blackmailing other states with the use of such weapons is disappearing rapidly. From this point, the conventional armed forces began to regain their old significance and importance as the fundamental element of the World's balance of powers and became a severe blow to the system of the " Two Superpowers ".

The second decisive factor that hastened the crumbling of the " Two Superpowers " system was the splitting of the Red Block. It started the moment when Russia began to suffer verydangerous international crisis, namely: after the bloody Hungarian appheavel, arose a similar, but more dangerous conflict with Poland. It was the year 1956, the most ominous year in the Moscow empire's whole history. It was at this moment that the first symptoms of discord with China beggan.

In the beginning the discord with China seemed like mere insignificant differences concerning an abstract interpretation of the dogmatical questions of communism. Today the world is witnessing the life-and-death struggle between these nations. The clash of their national interests is excluding any possibility of lasting compromise. China is very rapidly approaching a population of 800 million at a yearly growth of about 15 million. The existence of these masses depends of the acquisition of the void space of Siberia, which should not belong to Russia, ethnographically speaking.

This conflict with China represents the first Russian encounter with an opponent of equal potentiality on her eastern borders since Genghis Khan. The conflict ended once-and-for-all the fairy-tale about Russia's huge territories being militarily uncontrollable, and fundamentally changed Russia's political position on the Eurasian continent.

But the most tragic and decisive blow for the Moscow empire, and therefore to the " Two Superpowers " system, was the active eruption of the old ailment of Russia due to organic defects in its political structure.

Several months before the discord between Russia and China began, the national uprising in Georgia erupted. The battle in the streets of the Georgian capital Tbilisi dragged on for several days. A secret radio station of the insurgents requested withdrawal of Russian troops from Georgia and the restoration of national liberty for their country.

The Georgian uprising started an avalanche. The struggle for liberation rumbled over all captive nations from Georgia to Hungary, across the Ukraine and Poland, and finished with a battle in the streets of Budapest. This mighty eruption of vigorous enthusiasm for liberation by all the supressed nations shook the foundations of the Moscow Empire from border to border. All the captive nations unanimously demonstrated with arms in their hands that they would die for their freedom rather than fight for Russia.

What does this all mean for the Free World and the adherents of the " Two Superpowers " system ? This is a problem with very deep roots.

At a time when Lenin was not yet dictator of Russia, was head of the revolutionary party, opposed the Provisional Government, and could afford to be frank, he estimated the numerical strength of the subjugated nations in the empire at 57 % of the total population.

After the seizure of power, the Bolsheviks assumed a purely Russian nationalistic stand regarding the subjugated nations, and consequently had to adapt the statistics to the interests of the ruling nation and rearrange the figures to suit its requirements. The first official statistics were published by the Bolshevik government in 1926. The subjugated nations were estimated at 48 % of the total population of the USSR.

The second official census was published in 1939. Before it was made public, it had been readjusted several times. The data prepared before publication were so unfavorable to the rulers of the USSR that they were rejected and their authors " liquidated ". The next commission compiled statistical figures which were satisfactory to the government. According to these figures, the population of the subjugated nations was stated as 42 % of the total of the USSR.

In point of fact the national combination of Russian prisoners of war already at the beginning of German Russian hostilities brought the discrepancy between official statistics and the true constitution of the USSR. This situation became much worse after World War II, when the USSR annexed many independent countries of Central and Southern Europe. Despite these facts, we shall base our calculations on Lenin's statistics.

The introduction of compulsory military service in Russia had a striking effect on the world. Numerically the Russian army occupied first place on the globe. The world regarded Russia as an unlimited reservoir of man - power. The West, convinced that Russian armed forces would always be able to roll across the entire continent of Europe, gave them the nickname, " Steam Roller ". Russia herself very skillfully maneuevered to keep this reputation. However, the actual state of affairs was quite different than what the Russian army seemed to be.

The world's largest army demonstrated a very strange weakness in every war he fought in. There is a very simple explanation for this. 57 % of

this army is composed of the compulsory citizens of captive nations. These nations were subjugated after the long struggle of several generations. The Kremlin's hope is, that the sons of subjugated nations, as a soldiers of hte USSR will fight to retain Russia's position of " Supr Power ". Where must they fight for their subjugator ?! (For a complete study of the armed forces of the USSR see the book " The Strength and Weakness of the USSR " by this same author).

In the present political situation, the USSR must defend its " Super Power " position on two different and fully independent war seat. Both of them include several fronts of military action. One war seat is in Europe; the second in Asia, where there is over 5000 kilometers of land to fight in. However, this land will be densely saturated by the opponent , China, with 700 million in population. All symptoms indicate that both these war seats will be active simultaneously. Because of geographic coditions, the USSR cannot coordinate military action on the both war seats at the same time.

Translating these facts into the language of the captive nations, it means that they must defend Siberia and the coasts of Lake Baikal for their enemy and subjugator. What significance can Siberia have for the captive nations ?

In more than one and a half centuries in the folk songs, literature and art of the captive nations, Siberia has been depicted as a visualization of disaster, savage cruelty, injustice and horror; as endless marches of the best sons of all captive nations wearing heavy shackles, marching through the snow to their bitter end in this white crematory. These feeling were strenghtened by the concentration camps of Red Russia in the polar circles of Siberia, and by the events of 1956 - 1968 in Hungary and Czechoslovakia.

Right or wrong, this is the conviction of all captive nations who represent 57 % of the Russian army. This picture must be supplemented with another illustration: the techniques of the twentieth century have destroyed any compulsion on the battlefield; the " sergeant's stick ", from the time of Frederick the Great, had lost its magic strength and no longer dominates

the battlefield. Today on the battlefield is fighting only this soldier, which want to fight and have the idea for which he is fighting.

Meanwhile, the USA, co-partner in the " Two Superpowers " system, also will not be able to defend this system with its manpower if this situation grows to its full size.

History shows us that every international political system has had some sort of ideological and moral foundation on which it was based upon, and after that there always have been armed forces providing the physical strength to back the system up. What is the present foundation of world peace and the system of " Two Superpowers " ? There are two of China, two of Korea, two of Vietnam, and two of Germany. Beyond them one third of Europe, and much of Asia which are under the vulgar occupation of their conqueror who is on a lower level of culture than the nation they occupy. Meanwhile, on some continents there are peoples on tribal levels which are enjoying complete political liberty..... And at the head of this system are two " Super Powers " without real power.

Peace, as mnkind once knew it, does not exist today. In several parts of the globe severe and endless armed struggles are progressing. At the same time, the s.c. cold war is progressing with variable tension. This situation is accepted as peace, as a normal state of affairs, and for a self-deception, nobody dares call it war.

All this indicates that the existent international system of the " Two Superpowers " has no ideological, moral, or logical foundation, nor does it have the support of any adherents to aid in defense. It is based only on blackmail of mutual annihilation and the threat of destruction of the entire world with nuclear weapons. However, as stated before, the effect of this threat is rapidly approaching its end.

At a short superficial glimpse of the world's international situation and development, it is possible to get the impression that the world has found itself in a whirpool of international anarchy and is hopelessly drifting to a tragic end. This is only a delusion. If we study thoroughly the development of current events, we may clearly confirm that the world is passing through

a process of fundamental change in international relations, resulting in interdependence between nations and a change in the principles of interna - tional coexistence. This process of change is speeding in the direction of a healthy and logical conclusion. Mankind is beginning to crystalize from its fundamental elements. The basik, unchangeable element of mankind has been and remains the nation: a brick in the edifice of mankind's international life.

During the lifespan of the present generation, the world has witnessed liquidations of many large empires. When the ruling nations of these empires found themselves enclosed in the frames of their ethnographical borders, they rediscovered a new, strength of their existence, and brighter futures for themselves. Simultaneously, many nations appeared as new states on the international arene. These facts imperatively request the restoration of historical roles and the significance of a third of European and of Asian nations, which at the present in the category of captive nations, are deprived of liberty and their voice.

The process of the liberation of subjugated nations is a mighty historical event in the current stream of political development; it is drifting to a clear and simple goal: the funadamental elements (nations) of mankind must return to their normal and active role in mankind's life. They must fulfil their duty as a nations within all mankind, and must also be able to enjoy their rights as individual nations, retaining their own separate identities. At the present, mankind is painfully suffering from the absence of active political life from its fundamental elements. This situation is creating today's political chaos in the world.

What does the process of liberation of captive nations on a world-wide scale mean ? Is it a process of decomposition and scattering, or is it a process of enforcing constructive unification ?

Unification is only possible among free nations sharing equal rights with other equally free nations. If the counterparte of " Unification " are not free, and their collaboration is not based on free will and desire, it becomes merely conquest. The meaning of conquest does not have to be explained to members of our generation. In any case, it is imperative to remember that

all conquests, without exception, are catastrophies not only for the conquered nations, but inevitably for the conqueror as well.

At the present, the continuing international problem is the unification of Europe. The first stage of this unification is the liberation of nations to be unified. The liquidation of the large European colonial empires would not represent the splintering of Europe, but rather, the beginning of its unification. During the existence of large colonial empires, the ruling nations of these empires were ready and willing to deploy, in the very middle of Europe, all the destructive might of the twentieth century's technology for all minor colonial questions. After the liquidation of the colonial empires, they began to understand the necessity of a unified Europe, but the unification of Europe is impossible and unachievable without the liberation of every nation in Europe.

As any other type of construction must start, the unification must also start from the bottom, a strong foundation. This means that they must start from a level of liberation, not from a level of combinations of conquerors. The different combinations of conquerors have only brought Europe and the rest of world catastrophe in the twentieth century.

Desperately fighting against the process of liberation and unification is the last wave of aggressive imperialism, cloaked under the mask of communism. When the communist ideology in the neighboring countries of Russia was deciphered, it lost all of its attractiveness. Today this ideology is serving as successive mask of fiscal propaganda for the aggressive nation which is well known for its hysteria of savage conquests throughout history.

Here we have the two opposing ideologies: on one side, we have the last wave of hysteria of conquests and subjugation; on the other side, we have the ideology of liberation, unification, and self-defense. This final, decisive struggle represents the main content of political developmentin the twentieth century. Tension in this struggle has reached such a point that the problem of any further existence of a free Europe and the continuation of European culture today depends on the result of this struggle for liberation.

For an accurate account of the world's political situation and development, one must observe it with clear, objective eyes, not through the glasses of fiscal propaganda; truth, without a mask to hide it, appears differently.

After World War II, Western Europe found itself under the direct threat of conquest by Russia. Until 1956 no real forces for the defense of Western Europe existed. The only problem the Russian conquest has, was choosing the right moment.

The policy of the US clearly illustrated the hesitancy of choosing between two decisions: the hopeless defence of an exhausted Western Europe, involving in all-out nuclear war with Russia; or collaborating with Russia in order that the US merge with the Moscow empire in dominating the entire world together.

Western Europe clearly understood the hesitancy of the US. States which have had the potential to form their own policies, independently began to reinforce their defences and also started to seek their own, individual diplomatic paths in international relations.

As previously mentioned, fundamental changes in the world's balance of powers began in 1956, the same year that the foundations of the Red Block began to crumble. The results of these changes have formed Russia's present political situation. Again, if we summarize this situation it looks as following:

For the first time in history, after the liquidation of Golden Horde, Russia faces on its eastern borders, an opponent with great military strength in all respects. For Russia, today's China represents a permanent opponent whose military potentiality continues to grow, and in a short time will outgrow Russia in all military aspects. China will not remain inert as it has in the past three centuries. Even if Russia is lucky enough to defeat China in a few wars, China's set-back will only provide temporary relief for Russia; such a set-back cannot change the entire political situation.

Simultaneously with this complication was the volcanic uproar of all nations subjugated by Russia, and clear indications that these nations would fight against Russia; never for Russia's domination of the world.

Meanwhile, the position of all Western Europe is decisively hostile towards Russia; Free Europe wants to be free from the menace of Russian conquest. Therefore, Western Europe is enthusiastically supporting and stimulating, to its benefit, the development of China's military growth, and the political conflicts between China and Russia.

As a final result of mentioned events, the world is witnessing the mortal convulsions of the last colonial empire of Europe. This empire (Russia) was the first of all the European empires to desintegrate in 1917-1918. The artificial resuscitation in 1920-1921 was a short revival. The only change which occured was in shifting the Moscow empire into the last place of a merciless process of liquidating the colonial empires.

Soon the world will face this reality of life and the inevitable results of the near future; the Moscow empire still exists. It is true that the Kremlin is revealing symptoms of nervousness and anxiety, but nevertheless, one must be careful and recall a few specific aspects of this government.

The Kremlin has wonderfully conserved all the traditions and experiences of the old Moscow's foreign affairs and diplomacy; it is oriented perfectly in all international situations - better than any other contemporary government in the entire world. No other government in the world has been able to exploit, for its own benefit, every political event in the world as the Kremlin has.

It is absolutely clear, that in its struggle for survival, the Kremlin will use any means and methods to achieve its purpose. By fighting to save the Moscow empire (a lost cause), the Kremlin creates the biggest danger for the political freedom and existence of ethnographical Russia. The desperate struggle for retaining the annexed countries is the natural philosophy of nations dominated by the hysteria of conquests; history has given many precedents of such actions. On these grounds, what is the current international policy of the Kremlin ?

On the one hand, the Red government is doing everything it can to involve all states in the struggle against China. On the other hand, Moscow is doing everything it can to keep all subjugated nations in full submission. Thanks to these last maneuvers of 1956-1968 (Hungary and Czecho-Slovakia), Moscow has lost control over the communist parties of the Western countries. Moscow had lost influence over Asian communist parties even before these events. Regardless of all these set-backs, the Kremlin has not given up its claim for position in the world, or the dream of dominating the world.

As a result of all these events, the present political situation represents such a terrible life-and-death collision of interests among the big powers that military conflict seems inevitable. How soon could such a conflict occur ?

This is a question that the official world is prohibiting to discuss openly. However, this question is undergoing considerable research by special organs who determine such problems in these official states.

Traditionally the first victims of such political hurricanes are the subjugated nations. All military conflicts of the aggressive giants begin and end on the territories of subjugated nations; every opponent is liquidated at the expense of the subjugated nations. Therefore, disregarding the hypocritical ettiquette of the official world, we, the sons of these nations who are deprived of our rights and voice, have the direct duty to observe all events carefully and objectively, and define every event by its proper name.

If the USSR decides to temporarily delay the menace of China (the danger will only be delayed temporarily), then Russia must engage in preventive war before China becomes a fullfledged nuclear power, and has fully established its military strength. It may be estimated that this will take place in four to five years.

If, within this period, Russia does not dare to wage the preventive war against China, then the direct control of the world's political development will slip from Russia's hands , and the system of the " Two Superpowers " will also disappear along with this fact. It will be the beginning of the new and different political constellations in the world.

If the present political situation and attitude makes it impossible for Russia to wage preventive war against China, then the military solution of the existing political conflict will have to take place at a later date. In that case, it will take place when all significant states in the world become fullfledged nuclear powers. In this situation the fate of all military collisions will be decided by conventional armed forces whether nuclear weapons are deployed or not; recireciprocal bombing cannot determine the outcome of a struggle between equally armed opponents without the use of conventional armed forces.

This moment of restoring the significance of conventional arms is a turning point in history. From this moment, the decisive role on the battlefields shifts to the states formed on ethnographical principles and to the nations who represent one-third the population of Europe and have been deprived of their liberty and natural rights.

This fact is only a restoration of the natural, old international equilibrium which was grossly violated in the nineteenth century. Without the reinstatement of the natural historical rights of captive nations, no equilibrium can exist in the world, and mankind will continue to suffer from endless international conflicts and military collisions on a world-wide scale.

Who are the captive nations of today, and what did they represent in history ?

Today all captive nations make up one category of nations who are fighting for the same goal - liberation from foreign supremacy. Since they are fighting the same enemy, all their actions occur simultaneously, and they are coordinated by the nature itself.

Geographically the bulk of these nations extends from the Baltic to the Black Sea and across the Caucasus to Central Asia. From the northern coast of the Caspian Sea, the massive area thus populated stretches to the Ural and to half the length of the Volga, forming one solid block of subjugated nations.

On a first glance at the map, we at once notice that the territories of these nations, together with the areas of the " satellite " countries, combine to form one massive uninterrupted belt which separates two different worlds the East and the West. In this area are situated most of the geographic "bridges " and "gates" leading from one part of the world to another. Here the different civilizations learned about each other's philosophies, cultures, and arts - especially the art of the military.

If the life of mankind were one of peaceful coexistence, the nations of this area could fulfill the role of natural links between the two worlds of distinct culture for their own, and mankind's benefit.

Thanks to their geographical situation, the nations of this area have a thorough knowledge of the culture and political mentality of both the East and the West, and show great skill in dealing with them. Unfortunately, the relations between East and West so far have presented the picture of an unending life-and-death struggle. As a result, the nations living in this geographic zone have had misfortune of sustaining the first blows of that struggle, cushioning the shocks and shielding both opponents, serving as a permanent battlefield of their unending struggle.

History repeated itself in continuing this tragedy through World Wars I and II.

As long as these nations were strong and free, they were able to stop many invasions from the East which were predestinated against the West. But, thanks to the resistance of these nations, these invasions never reached the West. The existence of these nations proved to be the protective rampart for Western Europe. The resistance of these nations against aggression from the East gave Western Europe a peaceful existence and chances for developing the culture and civilization of today.

As long as these blows fell from only one side, these nations succeeded, to some extent, in keeping the world in balance, though at the price of their own well-being. At the end of the eighteenth century these blows began falling simultaneously from both sides, from the East as well as from the West. In

the middle of the nineteenth century, every nation within this territory was conquered by either the West or the East; all resistance in this territory was quickly defeated by the conquerors. Consequently, all these nations found themselves in what is now the common category of today's subjugated nations.

How long did this situation last ? It only lasted for fifty to sixty years; it was a short period of giant colonial empires. During this period, in Europe was ruling a simple and primitive fiscal formula developed by the ruling nations: " the period of the so-called small states and nations is over; now (end of nineteenth century) only giant empires composed of many nations can exist ".

To this primitive formula history gives a very simple answer: in Central Africa today are very small states on a level of tribal existence which remain free. Only in Europe are there nations who are deprived of their rights.

In the second half of the nineteenth century the active struggle for liberation of subjugated nations seased temporarily, but even in this most difficult period the idea of their struggle indomitably continued and developed. With the appearance of the first possibility, all subjugated nations renewed the active struggle for restoring their liberty and reestablishing statehood for themselves. They all gained their chances simultaneously by the end of World War I.

The renewed struggle by these nations benefited Western Europe more than it did for themselves. As a rule this has happened throughout history, and history again repeated exactly the same fact in the twentieth century.

The liberation war by the subjugated nations has disclose many facts which are important in today's world politics. But, nevertheless, the West is still not well-oriented with these facts. Here are the simple, but important facts:

- In the very first days of their liberation war, all captive nations had ascertained that inside the form of Red Moscow against them was actually fighting the old conqueror with its same old aims, and old methods.

- In its international policy and the question of conquests, Red Russia is still carrying out the same policy of conquest and subjugation as in the days of the first tzar. In these questions the ideology of communism provides merely a successive type of camouflage for the propaganda.

- The greatest wish that the Red Kremlin had was to reconquer the subjugated nations not by official actual war, but by staging a comedy consisting of an inner coup of the local communist leaders and their upheaval. Moscow was unable to stage these comedies in any captive nation. All the subjugated nations were reconquered by the official actual international warfare.

- Communism was compulsively brought into all subjugated nations by the foreigner's bayonets.

- In all subjugated nations communism is disappearing simultaneously along with the disappearance of Russian last patrols.

All the mentioned facts were unveiled in the years 1918-20, and confirmed by history again in the years 1945, 1956, and 1968. It is unnecessary to repeat what the West had gained from the simultaneous struggle of these nations during 1918-20. A thorough study of this problem can be found in the previous edition of this magazine and in the book by this author: " The Strength and Weakness of USSR ".

Today these nations are subjugated again; their resistance crumbled under simultaneous blows from the East as well as from the West. Their struggle has suffered mostly from the West and its short-sighted policy. One can see the high point of this world-wide disaster in the Yalta Conference in 1945. Mankind will remember this conference more than one time as a source of many successive world-wide disasters; it was not the first time that the West had cut the branch on which it was sitting upon.

As a final result of this hysteria of conquest, the world finds itself in the present situation: all nations which have lost their liberty in Europe are under the occupation of the same conqueror; they are under the occupation of the Moscow Empire. Consequently, Western Europe as a whole is under a direct danger of conquest, and the foundation of its liberty trembles.

The present situation indicates clearly that the system of the " Two Superpowers ", established after World War II, was only a transitory stage for a shorttime modus. This system with its two spheres of influence was not able to establish any solid equilibrium of powers, or guarantee a long period of peace; therefore, it is rapidly approaching its end.

In the existing situation the first menace to peace is the USSR - as a last colonial empire. This state is not able to cease its hysteria of aggression and conquests. This empire exists under its inertia of conquests, and if she ceases this swing of conquests, she will suffer the catastrophy of instant disintegration.

The Kremlin understands its situation and peculiarity of its empire very well; therefore, its political direction is very clear, quite simple and straight - it is the old Russian national political line of ceaseless aggression and conquests. The Kremlin believes that with the military potential of all subjugated nations, he will be able to conquer Western Europe, and afterwards, with the military potential of all of the conquered West, he will turn to China, and reach its final goal - domination of the whole world. Regard - less of any difficulties in international relations, or in its inner policy in the country, the Kremlin is keeping this policy convulsively. Moscow is right, because that is only one modus vivendi of this weakly-glued giant.

Here the question arises: at last, what real military potential serves as the base of this policy and its final goal ? What physical strength represents the Russian nation itself? There is not necessarily any fantasy; history has given a concrete answer to this question. As it is known, in 1919- - 1920 Russia started military action for the conquest of Western Europe. At this moment in the disposition of Russia were only her national military means; she was deprived of all the sources of subjugated nations. In these conditions Russia was not even able to reach the borders of Central Europe. This fact has demonstrated clearly that all aggressive actions of Russia and her pretension of dominating the world are based only on the military potential of the captive nations, and on their economic sources and manpower, which represented in 1917, 57 % of the population of the Moscow Empire, and on the strategic significance of the territories of these nations.

This military potential of subjugated nations in the hands of Russia is destroying the world's political equilibrium and is depriving mankind of the chance to establish solid peace. If the military potential of subjugated nations are removed from Moscow's military apparatus, the world will be able to found a solid and durable peace.

At the present the problems of establishing solid peace and the consolidation of the freedom of the s.c. " free world " fully and directly depends on the question of the liberation of nations subjugated by Russia. These nations must be liberated regardless of the seasonal colour of Russia's government, whether it be communist red, or tzarist white.

Aresenals of nuclear weapons, the range of rocket missiles, the use of astrospace - any successes in the race of armament will not be able to create a world-wide solid foundation for peace and a durable international equilibrium. In that way, it is only possible to reach a temporary tactical superiority in the possible successive military collision.

The West is realizing all the difficulties of its situation and therefore, is looking for the chance of a solution to its existing problems. In this atmosphere mankind can often hear about the idea of unification. What is the unification and the unification of what elements will give the solution of present international problems ?

If under the unification we mean the unification of Western European countries, as a whole, it is only the cape of the Eurasian continent. It will be not unification, but the successive coalition of countries of this area. Throughout history there were many such political combinations; these combinations, in their final effect, created the present international situation.

At present the entire continent of Eurasia suffers the highest tension in their struggle for the physical survival, for national existence. Toward the West Europe is moving more than one wave of inundation from the East. In these conditions the unification of what nations can establish any equilibrium and durable peace ? Is it possible to solve these problems by the settleing of artificial borders on geographical maps along the artificial lines of different merdians or parallels ?.

What kinds of circumstances create the predisposition for unification? The first idea of unification appears, when free and independent nations have noticed, that their own national security requests a close collaboration with certain other nations with similar interests. This happens mainly during the long common international danger from the common enemy. The long simultaneous struggle against the common enemy is giving the idea to find some permanent form of mutual defense and collaboration.

A strong analogus inclination exists today among all nations which are crystalized around European culture. These nations have found themselves under a direct menace of the tide of conquest from the East.

Which nations belong to the culture of Europe? Common interests of these nations makes it unnecessary to select according to the geographical definition of their territories. The decisive principle is the factor, that the existence of these nations depends on the defense of the freedom of Europe; these nations are determined to defend this freedom by any means.

Regardless of all the peculiarities of these nations, regardless of the official geographical separation, all these nations have full consciousness, and the desire and understanding to create one political entity with the condition that their traditional political individuality will be fully preserved. In the other definition, they are very willing to unify their defensive strengths and economic potentiality for preserving their existence from the enemy and equally from the supremacy of some ally because such a supremacy of some ally in its final effect would be the same as conquest from every foreign strength.

Of course, in the period when several European states were so strong that every one of them counted itself as a fully fledged power for domination the whole world, there was no possibility of expecting any idea of unification. On the contrary, as it was previously mentioned, in this period these mighty states were ready for a second range colonial questions, to deploy in the very middle of Europe, the entire destructive strength of the twentieth century's technology. It was the biggest disease of Europe, and therefore, in this period Europe was not able to create one political entity.

Today all European states face a common danger. The existence of their national liberty is under the direct menace from the same aggressor. Every European nation is fully aware of this common danger. This situation opened the way for the unification of the defensive strengths of all nations belonging to the common European culture. This fact is the proper foundation of the might of Europe, and it is able to deliver the solid worldwide political equilibrium and peace.

Here we are touching on some kind of paradox of history: Europe as a whole was very weak when the individual states of Europe were on the highest point of their strength. But Europe as a whole may be very strong when every one of its states are very weak and are under the direct menace of losing their liberty.

The disappearance of the big empires and an understanding of the common menace opened the way to the unification of nations belonging to the Euro - pean culture.

Under the cover of terms " liberation and unification " there are in existence also some opposite tendencies. For instance, the USSR: every action of her aggression on the international scene is being carried under the name of " liberation and Unification ". It is not necessary to analyze this action. The two latest dates give a full explanation of the meaning in the Russian vocabulary of the words: " liberation and unification "; these dates are: 1956 in Georgia and Hungary, and 1968 in Czech-Slovakia.

This policy of USSR in the Tzars' time was known under the name of subjugation and russification. In the USSR the same policy is being practiced under the name of " liberation and unification ". For the subjugated nations there exist no practical differences of contents between these two different names of their old tragedy.

The federation of the USA also is not representing an example for European nations to follow. For instance, the USA purchased French Louisiana from Napoleon. This territory the USA divided into several states with straight parallel and perpendicular lines as a borders of these states, and

then waited for immigrants to fill this empty territory. It was a right and fully expedient policy for American conditions of that time, but not for today's Europe.

On the old continent the borders, even of every district, are carved by the history of many centuries. It is impossible to find soulless straight lines as administrative borders. When one is standing on the one historical battlefield, he can see on the horizon the monument from the other battlefield, All these battlefields are the monuments of struggle for survival. It is the history and individuality of every nation, and it is impossible to cancel this history. Only the full respect of history of all individual nations gives a solid foundation for unification. Beyond this principle of unification there is only the conquest. The present tragedy of mankind is the exact result of the policy of conquest.

In the frames of the mentioned factors the present international political life of the world is developing. What direction is this development taking ? As it was previously noticed, the principles of international life of the nineteenth century stretched untill the day of August 1, 1914; in other words, untill the discharge of the first gun in World War I. At this moment the international order of the nineteenth century ended, and the world entered into the gigantic process of fundamental transformation.

Untill today there were no indications of an end to this process. Nevertheless, the past half-century has clearly outlined the direction of this transformation, and at present it is possible, with extended certainty, to confirm any accomplished factors which never will be nullified by the future, namely:

- The principles of internal political construction and all questions connected with this problem, turned to the rank of second range questions.

- Once and for all the time of the big and multinational empires has passed. Every big empire based on conquests is disintegrating and is returning to its ethnographical borders and sound foundations of national patriotism.

- The events of the twentieth century emphasized painfully, that the basic

organic part of mankind is the nation, never the artificial temporary shape of some empires.

- History imperatively rejected the possibility of creating some artificial, synthetical nations, like the " Soviet Nation ". It is only a primitive, rude, rapacious russification and anihilation of captive nations economically, politically and physically under the camouflage of a new fashionable mask of propaganda.

These factors dominate the world's political life, as clearly crystalized successive problems of history. With this fact, mankind passed through the period when one nation dominated several other nations as subjugated nations.

Time is working in favor of such a solution to this problem, and no superpower is able to renew the principles of past centuries and bend the development of history comformable to its own wishes. In this problem the position of the remaining ruling nations is undefensable. This political development is not without precedence in the past.

Several times in history a specific problem has ripened in the womb of mankind, and the solution of that problem has become an absolute necessity and an essential condition for further progress. In the second half of the nineteenth century, the generation which preceded us solved a problem of this type. That problem was the one of emancipating slaves and peasants. It was all the same whether it was a question of the Negroes in the State of Georgia, USA, the peasants of Kroatia in Austria-Hungary, or the muzhiks in the Tambovskaya Gubernia in Russia. It constituted a moral plague of mankind and a physical barrier to its further development, and it became absolutely necessary that such a state of things be liquidated.

More than one government and more than one party made an effort to shut their eyes to the existence of this problem; ignoring it, they made an effort to pass to the order of the day. More than one politician and more than one professional scientist regarded the very discussion of the problem as a dangerous fantasy, "without precedent" in history, which could overturn the moral and economic foundations or the world. Neither was there lack of "factual mathematical data" or arguments ostensibly proving the "absurdity" of the effort to emancipate slaves.

All this was ineffective. The problem by the very force of its existence, occupied a place on the work bench and had to be solved; its eventual solution became world-wide.

Today, the enslavement of nations holds the same position in the path of human progress. The present development of civilization and the actual material closeness of states and nations have placed the problem in a decisive position for all mankind. The matter can no longer be regarded as a personal, internal affair of particular states and nations which ostensibly have been chosen to rule over others. From this point of view, the present attitude of the official political world, its current official binding style, and its reaction to the matter do not have importance for the problem of subjugated nations as they have for other political problems.

The problem has barred the way of further progress, and it must be solved in a positive and radical fashion for all the nations of this category, equally. The radical solution of the problem of the enslaved nations cannot be surrogated, hidden, passed over, or postponed for the ostensible good, peace, and development of mankind. In the twentieth century the period ended when one nation dominated other nations in the same way as in the sixties of the nineteenth century ended the period when one person possessed another person as live-stock.

The process of liberation of enslaved nations is prompting fundamental changes in the world's balance of powers. These changes are developing very rapidly, but nevertheless, the future picture of the new balance of powers is outlined clearly enough. Any prophesy of the political future is senseless; it is enough if we clearly visualize the situation which exists at the present.

As it was previously noticed, the direct danger for the free world lies in the fact that one-third of European nations and many others are subjugated by the Moscow empire. The Kremlin understands that this huge military potential is slipping out from its hand, and therefore, he is in a panic to utilize this strength for a conquest of the world before he loses it definitely. In this situation beyond the military potential of captive nations the political potential of the whole category of these nations is rising very rapidly. This mighty potential is derived from the fact, that the captive nations as a whole category don't want to fight against the free world for Russia, and for the transformation of Moscow into the "Third Rome" of Father-Superior Filofey.

The Kremlin is realizing very well that he has run into the firm natural limits of its swing of conquests. On the eastern borders of the empire there is the new might of China with a steady growing of strength rising. On the West, the best moment of conquering Europe was lost in 1920-1921 exactly because of the simultaneous resistance of the nations which are subjugated at present.

The Kremlin is realizing also the other fact, that the modus vivendi of the Moscow Empire consists only in ceaseless conquests. According to the research of historical scientists, this state in the last three centuries was growing with the speed of eighty square kilometers a night. To stop its swing of conquests would be to liquidate the empire.

This situation for mankind leaves one dilema only: the liberation of nations subjugated by the Moscow Empire, or a continuation of endless wars in the world.

In the existing situation of the world the natural question arises: Why did Russia find herself in the role of a direct and immediate danger of Europe and the entire world?

Russia, as a last successive empire on the European continent, is going through the inevitable disease of every European empire. Every empire, as a final goal of its policy, counted the conquest of all of Europe. In the last three centuries this continent has suffered three such aggressive attempts, each with long series of wars.

In the seventeenth century the Ottoman Empire tried to conquer Europe. After long series of wars this aggression was broken under the walls of Vienna. Further attempts of domination of Europe were taken successively by Napoleon and Hitler. All these struggles were fulifilled under some religious or political ideology, but at the bottom of these ideologies were always the same final goal - conquest.

At present for the conquest of Europe the Russian nation is fighting with a successive new fashionable ideology. InWorld War II Russia accidentally rode into Central Europe on the back of her allies. After this accidental success, she set as her immediate object, the domination of the world.

The Russian government fully understands that it is the last stage of control of subjugated nations; it is also the last several year span before the final consolidation of China. He must at any price use this rapidly fading conjecture for the conquest of the world. Russia is in the highest crisis of the final disease of empires. Now or never she must do the desperate jump for the domination of the world. She is facing the simple dilema: world domination or disintegration. She must answer in a short time, because time is working against her. During this crisis, Russia represents the largest and most immediate danger for Europe and the entire world. This imperial disease has its natural development and end; after this sickness of aggression, the Russian nation in her ethnographical borders will be entirely different and will be fully acceptable in the family of European nations.

In the end let us give some illustrations of the political potential of subjugated nations as one category, and significance of their free existence for all mankind. The author asks respectfully of the readers the following:

- Please put before you the geographical map of Europe including the Near East (according to the historical meaning of this term).

- Please mark clearly the territories of all subjugated nations and suppose that they are free and sovereign states.

- Please imagine that it is August 1, 1914, the day of the eruption of World War I.

Here the question arises: in such a political situation, was the eruption of World War I possible? Ther is only one categorical answer possible: If all captive nations were free and sovereign states, the eruption of World War I would have been a physucal impiossibility; there would have been absolutely no ground for any imagination of a World War II, and never, a possibility for an appearance of a World War III.

Of course, this does not mean that there would have been one ideal peace without any conflicts and collisions. There would have been conflicts and

wars, but all these clashes would have been on a level of local events only, and never would be on the scale of a world-wide catstrophe.

The conquest of all captive nations, and the partition of these nations among the European empires is an historical error and injustice; This fact has caused mankind unprecedented catastrophe, and for this error, mankind is paying more than half a century of tribute in blood, and the end of this disaster is not yet in sight; that is one side of the political potential of subjugated nations as a whole category.

From 1918, the positive side of the political potential of subjugated nations as an entire category started to reveal itself. In 1917-18, all these nations regained their freedom temporarily, and they renewed the struggle for consolidating this freedom. For the first time in history, the action of all these nations took place simultaneously, without any previous planning or political coordination; their action was coordinated by history itself.

The world-wide result of this event is clear: Russian aggression had been barred from Central and Western Europe in 1920. From this, the Free World received as a present, nineteen years of peace.

As a result of World War II, the idea of subjugated nations was thoughtlessly defeated on the conference of Yalta; consequently, the whole world trembles in its very foundation under the direct danger of conquest.

The official world, for a long time, had denied the subjugated nations their political personality and voice, but today, they are present on the scene of the world's international policy as a new international element, as a political unit along with their clearly defined political personality, ideology, and military potential.

At present all political actions of the subjugated nations are coordinated and united by history itself, by the fact that they all are under the subjugation of the one and same conqueror. In the other word their actions are coordinated by the logical absurdity of the hysteria of conquest. The year 1956 is successive proof of this fact .

The political and technological conditions of the twentieth century give to the subjugated nations, as a whole category, the entire control of future battlefields with all the strength of their military and political potential. What the official world is dening to captive nations, the battlefield is returning to them.

That the whole category of captive nations exists as a definite political element and unit may be deliberately ignored by the world of the official bureaucracy. Many elements of the official policy may be despleased by this fact; nevertheless, the fact remains, and this political element is present on the scene of history, and therefore, there disappeared every chance on the battlefield for a conquest of Europe and dominating the world.

Untill the end of World War II, the political value of the military potential of subjugated nations served for the benefit of their conquerors. In the world's current political situation the political value of the military potential of subjugated nations, as one entire category, will defeat their last conqueror in all military collisions, for the benefit of all mankind and a united, free Europe. This is the present political potential of the military value of the subjugated nations.

There still exist some mirages of hope for Russia; they are:

- retaing the monopoly of nuclear arms;
- exploring possibilities of high levels of present technology by surprise.

Even if Russia is able to reach 100 % of these doubtful successes, that will only be a temporary relief; it never will be a durable final success. What chance does Russia have to reach these temporary successes?

For the reestablishing of the lost monopoly of nuclear weapons, Russia must wage preventive war against all new possessors (with the exception of the USA) of these arms.

In the case of preventive war, Russia at the beginning, may have some illusive military " blitz " successes. But after some time, it unevitably

must come to the last decisive tension of every struggle and battle, when the decisive role from the soulless mashines passes to the masses of fighting men and their ideology. Throughout the entire history of mankind there never was a more sound and mighty ideology than the determination of liberation from foreign supremacy; from that moment the battlefield will pass under the control of the ideology of liberation. On the battlefield that will be the ideology of the majority of the aggressor's armed forces; they will be the soldiers from the ranks of subjugated nations.

The aggression of the last pretendent of the world's domination is in the phase of its natural end. Today's only question is: how dangerous and how painful for mankind the deadly convulsions of the last colonial empire will be, and how long will it take for the birth of a healthy Russian nation, liberated from the burden of the hysteria of conquests.

V. J. Nanuashvili.

მსოფლიოს ძალთა განწყობილება
და
დაპყრობილ ერების პოლიტიკური პოტენციალი.

ძალთა განწყობილება მსოფლიოში, რომელიც ჩამოყალიბდა მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, სწრაფად უახლოვდება თავის ბოლოს და საერთაშორისო ხარბიელ-ზედ გამოდიან სულ სხვა ახალი ერთეულები. მსოფლიოს პოლიტიკურ ასპარეზზედ ხდება ძირითადი გადაჯგუფება და, როგორც ყველა ნიშნები გვიჩვენებენ, სულ მოკლე ხანში ჩამოყალიბდება სრულიად სხვა ახალი სურათი ძალთა განწყობილებისა. ეს მოვლენა საჭიროდ ხდის სრულ გადახედვას არსებულ მდგომარეობისა და მიმდინარე პოლიტიკურ ვითარებისა.

სანამ თვით საკითხის განხილვას შეუდგებოდეთ, უნდა კარგათ გავითვალისწინოთ ერთი ფაქტი. მსოფლიოში თავდება არსებული ძალთა განწყობილება. ვილაც რაღაცას ჰკარგავს თავის მნიშვნელობიდან და გავლენიდან. ხარბიელზედ გამოდიან ახალი ელემენტები, რომელნიც იძენენ გავლენას და ხმას. ეს თავის თავად ცხადია, რომ ამ საკითხის განხილვა არ არის სახურველი არსებულ მდგომარეობის ოფიციალურ ელემენტებისთვის, რომელნიც მოხელეთა თანამდებობის მოვალეობით, განზრახ ხუჭავენ თვალებს ყველა არასასიამოვნო მოვლენებზედ და აჩუმებენ ყველას, ვის გაჩუმებაც შეუძლიანთ.

მოგეხსენებათ, რომ ამ მეთოდს არას დროს არ შეუჩერებია ისტორიის ვითარება და ვერც დღეს შეაჩერებს მას. გარდა ამისა, ბევრს აქვს პირდაპირი მოვალეობა, რომ ყოველი პოლიტიკური მოვლენა განიხილოს ძირითადათ და მიუდგომლათ. ამიტომ საჭიროა, რომ ამ წერილის მკითხველი იდგეს სრულიად დამოუკიდებელ მსჯელობის საფეხურზედ, რომ მას შეეძლოს ღია და ფხიზელი თვალებით შეხედოს ყოველ მოვლენას, რომ ყოველი ფაქტი დაასახელოს თავის ნამდვილი სახელით და ყოველ მოვლენას მიუდგეს სრულ ობიექტურ შეფასებით.

ეს წერილი არ არის პიროვნებებისთვის, რომელნიც, სხვა და სხვა მოსაზრებით, გულმოდგინეთ იბიარებენ ყოველ მორიგე სახაზინო პროპაგანდას და ვერ ჰბედავენ რამის დანახვას საკუთარ თვალებით.

მეორე მსოფლიო ომის შედეგში ჩამოყალიბდა ე.წ. " ორ ზებძლიერებათა ხისტემა ". მსოფლიოს ხარბიელზედ დარჩა მხოლოდ ორი ძლიერი სახელმწიფო: ერთ მხარეზედ შეერთებული შტატები თავის უდიდესი მრეწველობით და ატომის იარაღის ფაქტიური მონოპოლით; მეორე მხარეზედ საბჭოთა კავშირი, რომელიც იმ ჟამად წარმოადგენდა ცოცხალ ძალების უდიდეს რიცხვს. ამ ორ ე.წ. " ზებძლიერებათა " შორის იქმნა გაყოფილი მსოფლიო გავლენათა ორ სფეროზედ. ყველაფერი ის, რაც არსებობდა ამ ორ სახელმწიფოთა გარდა, მოკლებული იყო პოლიტიკურ ხმას და ყოველგვარ მნიშვნელობას.

აქ უნდა აღინიშნოს, რომ იმ ჟამად მოსკოვი განუკითხავად განაგებდა მთელ წითელ ბლოკს. მოსკოვის განკარგულებაში იყო ცოცხალ ძალების უდიდესი თადარიგი. მარტო ხელქვეითი ჩინეთი აძლევდა მას 700 მილიონზედ მეტ ცოცხალ ძალებს. გარდა ამის, ყოველი კომუნისტური ორგანიზაცია მთელ დედამიწის ზურგზედ იმყოფებოდა კრემლის სრულ მორჩილებაში და უშუალოდ ექვემდებარებოდა მის კარნახს და სურვილებს. მაღე რუსეთმა მიაღწია ატომის იარაღის პროდუქციასაც და ამით განთავისუფლდა მეტოქის უპირატესობიდგან.

მოსკოვი უდიდეს ისტორიით უახლოვდებოდა თავის ძლიერების უმაღლეს წერტილს და რუსეთის ეროვნულ იდეალს - იღუმენ ფილოფეის ცნობილ სამ რომის აღთქმას /პსკოვის მონასტერის იღუმენი 1515-21 წლებში /: " ორი რომი დაიღუპა, მეხამე ბდგას, / იგულისხმება მოსკოვი /, მეოთხე არ იქნებიის ". ეს ეროვნული აღთქმა რუსეთისა, ამ ერის მმართველებმა შეინახეს უცვლელად და დიდის ისტორიით რუსეთის პირველ მეფე იოანე მრისხანედან უკანასკნელ დღევანდელ დიქტატორამდის. წითელი მოსკოვი, მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ მართლაც უკვე ფაქტიურად ასრულებდა " მეხამე რომის " როლს.

" ორ ზებძლიერებათა " წყობილებამ თავის ძლიერების უმაღლესი წერტილი განვლო 1956 წელს. ამ წლიდან დაიწყო ფშხვნა ამ წყობილების საძირკველისა. პირველი მარცხი გამოდგა უბრალო ტექნიკურ თვისებისა. იგი დაიწყო ატომის იარაღის მონოპოლის გათავებით.

ატომის ენერგია დღეს წარმოადგენს იმავე ძალას, როგორც ორთქლის და ელექტრონის ენერგია და ამ ენერგიის გამოყენების აკრძალვა ყოვლად შეუძლებელია. მეორე მხრივ, ყოველ სახელმწიფოს, რომელსაც მოეპოვება ატომის რეაქტორი და ატომის ენერგიას ხმაროს მშვიდობიან ცხოვრებისათვის, შეუძლიან ამ ძალის გამოყენება აგრეთვე სამხედრო თვლსაზრისითაც. დღეს დედამიწის სხვა და სხვა კუთხეში მუშაობს თვრამეტამდე ესეთი რეაქტორი.

ამ მოვლენას ყველაზედ ნათლად ახურათებს იაპონიის მაგალითი. უკვე ხმარებაშია ატომის ენერგიის გამოხამუშავებელი რეაქტორი და შენდება ხუთი სხვა ეხეთივე ნიმუშის რეაქტორი. სამეცნიერო გამოცდილობებისთვის აშენებული იქმნა ატომის თორმეტი რეაქტორი. უახლოეს ათ წლისთვის განზრახულია ამუშავება ეხეთივე ნიმუშის ხუთმეტი რეაქტორისა. ატომის მანქანიანი პირველი ხავაჭრო გემი ჩაშვებული იქმნა 1969 წლის ივნისში. სანავსხნო მრეწველობა მზადებაშია, რომ გადავიდეს ატომის მანქანიან გემების მუდმივ აშენებაზედ.

ყველაფერი ეს წარმოადგენს ატომის ენერგიის გამოყენებას მხოლოდ და მხოლოდ მშვიდობიან მიზნებისათვის. ამ მდგომარეობაზედ, იაპონიის ერთმა სპეციალისტ ფიზიკოსმა შემდეგი განაცხადა: "ჩვენი მდგომარეობა გვიქმნის ძალიან ხელსაყრელ პირობებს - ჩვენ არ ვაკეთებთ ჩვენთვის აკრძალულ ატომის ყუმბარებს, მაგრამ ფაქტიურად ჩვენ უკვე მოგვეპოვება იგი".

ატომის იარაღის საკითხით ისტორიაში განმეორდა მხრჩოლავი და მწამლავი საბრძოლო გაზების მაგალითი. ვერსალის ზავის პირობების ერთერთი მუხლი უკრძალავდა გერმანიას ეხეთ გაზების გაკეთებას, მაგრამ საბრძოლო გაზების გაკეთება შეეძლო წუმწუმის და სამღებროების ყოველ ქარხანას. მეორე მსოფლიო ომის დროს, ეხეთი გაზები შეეძლო დეემუშავებინა ყოველ მებრძოლ სახელმწიფოს და ყოველ მებრძოლ სახელმწიფოს ტერიტორიის ევროპიული ნაწილი იმყოფებოდა გაზების იერიშის სრულ მიწვდენის სივრცეში. სწორედ ამიტომ არ იქმნენ ნახმარი გაზები მეორე მსოფლიო ომის განმავლობაში.

აღნიშნულ მდგომარეობამ თითქმის რომ მოხსნა ატომის იარაღის პოლიტიკური ეფექტი. რახაკვირველია, ატომის იარაღის მნიშვნელობა არ არის მოხსნილი მთლიანად, მაგრამ უკვე აჩქარებით იხსნება ამ იარაღის პოლიტიკურ ტერორის და შანტაჟის საშუალებანი.

იმ მომენტიდან, როდესაც დაიწყო მოხსნა ატომის იარაღის პოლიტიკურ ტერორის თვისებისა, საერთაშორისო ძალთა განწყობილების საფუძველი ახალად გადადის ე.წ. ჩვეულებრივ, კონვენციალურ შეიარაღებულ ძალების ხელში. ეს მოვლენა შეიქმნა დიდ დამანგრეველ ფაქტორად "ორ ბლოკიერებათა" პოლიტიკურ ხისტემისათვის. იმ წუთიდგან, როდესაც პოლიტიკის მთავარ იარაღის როლი უბრუნდება კონვენციალურ შეიარაღებულ ძალებს, დღევანდელი პოლიტიკურ ძალთა განწყობილება ძირითადათ იცვლის თავის სახეს.

მეორე მნიშვნელოვანი მოვლენა, რომელმაც ააჩქარა "ორ ბლოკიერებათა" სისტემის მოხსნა - იყო წითელი ბლოკის მთლიანობის დარღვევა და დაშლა.

ამ ბლოკის რღვევის პროცესი დაიწყო იმ მომენტში, როდესაც რუსეთი განიცდიდა დიდ შინაგან კრიზისს დაპყრობილ ერების აქტიურ ბრძოლის მოულოდნელ აღმოხეთქვის გამო. ბუსტად რომ აღვნიშნოთ, ეს მოხდა იმ დღეებში, როდესაც უნგრეთის აჯანყების ხისხლში ჩაღრჩობის შემდეგ ესეთივე აჯანყება იწყობოდა პოლონეთში. ეს იყო 1956 წელს. ეს წელი შეიქმნა ყველაზედ მეტ ხაგედიხწერო წლად მოსკოვის იმპერიისთვის, მის მთელ ისტორიის განმავლობაში. ამ წელში განვლო მან თავის ძლიერების უმაღლესი წერტილი და დაიწყო დაბლა დაქანება დიდი სისწრაფით.

აი ამ წუთებში იჩინეს თავი რუსეთ-ჩინეთის უთანხმოების პირველ ნიშნებმა დასაწყისში ეს უთანხმოება გამოიყურებოდა როგორც პატარა და უმნიშვნელო აზრთა განსხვავება კომუნიზმის დოგმატიურ საკითხებში. დღეს კატეგორიობა ბდგას ურყევი ფაქტის წინაშე: ჩინეთი და რუსეთი ჩაბმულნი არიან ყოფნა-არყოფნის სახიკვდილო ბრძოლაში. აქ შეეხეთქნენ ერთმანეთს ამ ორ მოპირდაპირე ერის სახიცოცხლო ინტერესები.

ჩინეთის მოსახლეობის რიცხვი სწრაფად უახლოვდება 800 მილიონს. მოსახლეობის ნორმალური წლიური მომატება, დაახლოვებით, უდრის 15 მილიონს. ამ ციცხალ მასსის არსებობისთვის ერთადერთ შვებას წარმოადგენენ ციმბირის ცარიელი სივრცენი, რომელნიც არ ეკუთვნიან რუსი ერის ეთნოგრაფიულ ტერიტორიას.

სახიცოცხლო ინტერესების ამ გვარ შეხლაში შეუძლებელია მიღწევა რამე ხანგრძლივ მორიგებისა. ინტერესების ესეთი გადაჯვარედინება მუდამ იწვევს ხანგრძლივ და მძიმე ბრძოლას, ომების გრძელი რიგის სახით.

ამ კონფლიქტის სახით, ჩინგიზ ხანის იმპერიის შემდეგ, მოსკოვის იმპერია პირველად ხვდება თავის აღმოსავლეთ საზღვრებზედ, თანაბარ ხარისხის მუდმივ მოწინააღმდეგეს, რომლის სამხედრო ძლიერებაც შეუჩერებლივ გაიზრდება მომავალში. ამ ფაქტმა ერთხელ და სამუდამოთ მოსპო ძველი ბღაპარი, რომ მოსკოვის იმპერიის ტერიტორია თავისი სიდიდით, სამხედრო თვალსაზრისით წარმოადგენს მიუწდომელ და დაუპყრობელ სივრცეს.

მაგრამ, მოსკოვის იმპერიამ და მასთან ერთად "ორ ბეძლიერებათა" სისტემამ ყველაზედ მძიმე და გარდამწყვეტი სახის კვეთება მიიღეს იმით, რომ მოსკოვის იმპერიის პოლიტიკურ აგებულობის ძველ ორგანიულ ხენმა მიიღო ამ ავადმყოფობის აქტიური სახე.

რამოდენიმე თვის წინ, სანამ ჩინეთ-რუსეთის განხეთქილება პირველად იჩენდა თავს, საქართველოში აღმოხეთქა ეროვნულ აჯანყებამ. თბილისის ქუჩებში ბრძოლა რამოდენიმე დღე გაგრძელდა. აჯანყებულთა საიდუმლო რადიოხადგური მოითხოვდა რუსეთის ჯარის გაყვანას საქართველოს ტერიტორიიდან და აღდგენას საქართველოს ეროვნულ თავისუფლებისა.

საქართველოს აჯანყებამ გამოიწვია მთელ მვავი ეროვნულ მოძრაობისა მოსკოვის იმპერიის მთელ ტერიტორიაზედ. ამ მოძრაობამ გადაიარა უკრაინაზედ დიდ მღელვარების სახით, მოჰყვა შეიარაღებული ბრძოლა პოლონეთში პოზნანის ქუჩებში და გათავდა სისხლისღვრით ბუდაპეშტის ქუჩებში.

ეროვნულ მოძრაობის ამ ვულკანიურ აღმოხეთქვამ კიდედან კიდემდის გადაიარა მთელი მოსკოვის იმპერია, მძლავრად შეარხია ამ უკანასკნელ კოლონიალურ იმპერიის საძირკველი და ყოველ დაპყრობილ ერმა, ცალკ ცალკე, მაგრამ ერთდროულად, იარაღით ხელში აღნიშნეს მკვეთრად, რომ იბრძოლებენ მხოლოდ საკუთარ თავისუფლების მოსაპოვებლათ და არა რუსეთისთვის და არა მოსკოვის იმპერიის ძლიერებისთვის.

რას ნიშნავს ეს მოვლენა თავისუფალ მსოფლიოსთვის და " ორ ბეძლიერებათა" სისტემის მონაწილეთათვის? ეს საკითხი ძალიან ღრმად სწვდება თავისი გრძელი ფესვებით მსოფლიოს პოლიტიკურ აგებულობას და მის დღევანდელ ძალთა განწყობილებას.

როდესაც ლენინი ჯერ კიდევ არ იყო რუსეთის დიქტატორი და მხოლოდ დროებითი მთავრობის ოპოზიციას მეთაურობდა და ჯერ კიდევ ჰქონდა საშუალება ელაპარაკნა გულახდილათ და მიეთითებინა სიმართლებედ, მან რამოდენჯერმე აღნინა ოფიციალურად, რომ რუსეთის იმპერიის მოსახლეობის 57 % წარმოადგენენ დაპყრობილი ერები, თვით რუსებიკი წარმოადგენენ 43 პროცენტიან უმცირესობას.

ძალაუფლების ხელში ჩაგდების შემდეგ, დაპყრობილ ერების მიმართ ბოლშევიკები გადავიდნენ ძველ რუსულ შოვინისტურ მოქმედების ხაზზედ; ამიტომ დაიწყეს მოსახლეობის სტატისტიკურ ცნობების დაყალბვა გაბატონებულ რუს ერის სახრგებლოდ. პირველი ოფიციალური სტატისტიკური ცნობები ბოლშევიკურ მთავრობამ გამოაცხადა 1926 წელს. ამ ცნობების თანახმად დაპყრობილ ერები-ს რიცხვი წარმოადგენდა მხოლოდ 48 % საბჭოთა კავშირის მთელ მოსახლეობისა.

საბჭოთა კავშირის მოსახლეობის სტატისტიკური ცნობები მეორედ გამოცხადებულნი იქმნენ 1939 წელში. მაგრამ, სანამ გამოაცხადებდნენ საბოლოოდ დადასტურებულ რიცხვებს, ნამდვილი ცნობები იმდენათ მიუღებელნი აღმოჩნდნენ რუსეთის ინტერესებისთვის, რომ ეს ცნობები რამოდენჯერმე იქმნენ უკუგდებულნი და შეცვლილნი, ხოლო თვით ამ ცნობების დამმუშავებელ კომისიების წევრებს ე.წ. "ლიკვიდაცია" მიუხაჯეს, ე.ი. მოსპეს კონცენტრაციულ ბანაკებში. ამ მწარე გამოცდილების შემდეგ, ბოლოს, უკანასკნელ კომისიამ ეს რიცხვები შეაბავა იხე, როგორც ეს სურდა რუსეთის მთავრობას: დაპყრობილ ერების რიცხვი გამოცხადებული იქმნა როგორც 42 % მთელ წითელ იმპერიის მოსახლეობისა, ხოლო თვით რუსების რიცხვი როგორც 58 %.

მეორე მსოფლიო ომის ისტორიულ ფაქტებმა მკაცრად გააბათილეს ეს ყალბი ცნობები. რუსეთ-გერმანიის პირველ შეტაკებებიდანვე საბჭოთა ჯარის ცყვეთა ეროვნულ შემადგენლობამ ნათლად გამოაშკარავა, რომ საბჭოთა ოფიციალური სტატისტიკური რიცხვები არ წარმოადგენენ არავითარ სიმართლეს. მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ, როდესაც რუსეთმა დაიპყრო და მოხპო რამოდენიმე დამოუკიდებელი სახელმწიფო ცენტრალურ დასამხრეთ ევროპაში, ეროვნებათა რიცხვის საკითხმა მიიღო უფრო ცუდი სახე საბჭოთა კავშირის მეგობრონე რუსი ერის მიმართ.

მიუხედავად ყველა ზემოთ აღნიშნულ ფაქტებისა, ამ წერილის მხჯელობა მაინც დამყარებულია ლენინის ცალმხრივ სტატისტიკაზედ, რომ არავის არ ეგონოს, რომ ეს მხჯელობა წარმოადგენდეს გრძნობებზედ აგებულ ფანტაზიას.

საყოველთაო სამხედრო ბეგარის შემოღებამ რუსეთში, ძალიან დიდი პოლიტიკური ეფექტი მოახდინა მთელ მსოფლიოზედ. მთელ დედამიწის ბურგზედ რუსეთის შეიარაღებული ძალები რიცხობლივად ითვლებოდნენ, როგორც ყველაზედ დიდი. რუსეთს ყველანი თვლიდნენ როგორც დაუშრეტელ წყაროს ცოცხალ ძალებისა. მთელ დასავლეთს სწამდა, რომ რუსეთის ჯარი შეუჩერებლივ წაღეკავდა მთელ ევროპას; ამიტომ ევროპის სამხედრო და პოლიტიკურ წრეებში რუსეთის შეიარაღებულ ძალებს უწოდებდნენ გზის სატკეც ორთქლის მანქანას: " steam roller паровой вал" რუსეთი თითონ ძალიან მოხერხებულად სცდილობდა, რომ ეს რწმენა მაგრად დამკვიდრებულიყო მთელ დასავლეთის პოლიტიკურ აზროვნებაში. დღესაც კარგათაა ცნობილი რუსეთის იმ დროის სამხედრო წრეებში გაბატონებული რწმენა: "шапками закидаем".

მაგრამ, ყოველ ბრძოლის ველზედ, ეს უდიდესი შეიარაღებული ძალები რაღაც უცნაურ და მოულოდნელ ხიხუსტეს იჩენდნენ; მისი ვარგისობის ეფექტი დიდათ განსხვავდებოდა იმ წარმოდგენიდან, რომელიც მსოფლიოს ჰქონდა მახსზედ. ეს

ძალიან ადვილი გასაგები მოვლენაა. რუსეთის შეიარაღებულ ძალების 57 პროცენტს წარმოადგენენ დამონავებულ ერების ჩამომავლობის ჯარის კაცები. ეს ერები დამონავებული და დამორჩილებულნი იქმნენ რამოდენიმე თაობის თავგამოდებულ ბრძოლის შემდეგ. დღეს კრემლის მთავრობას სურს, რომ ამ ერების შვილებმა, როგორც საბჭოთა კავშირის ჯარის კაცებმა, თავნებირვით იბრძოლონ, რომ მსოფლიოში დაიცვან რუსეთის "ბედიერების" პოზიცია. მერე სადა სურს კრემლს, რომ ამ ჯარის კაცებმა იბრძოლონ თავიანთ დამპყრობელისთვის ? / საბჭოთა შეიარაღებულ ძალების და რუსეთის თავდაცვის პირობების სრული განხილვა იხილეთ ამავე ავტორის წიგნში: " საბჭოთა კავშირის სიძლიერე და სისუსტე" /.

დღევანდელ პოლიტიკურ მდგომარეობაში საბჭოთა რუსეთი იძულებულია დაიცვას თავის "ბედიერების" პოზიცია ორ განცალკევებულ და სრულიად დამოუკიდებელ ხაომარ ასპარეზზედ. ერთი არის ევროპის ხაომარი ასპარეზი, მეორე აზიის ასპარეზი. ორთავე ასპარეზები შეიცავენ რამოდენიმე დამოუკიდებელ ფრონტს.

აზიის ასპარეზის სიფართოვე აღემატება 5000 კილომეტრს და შორეულ აღმოხავლეთიდან ცენტრალურ აზიამდე აღწევს. მთელი ეს სივრცე მაგრა იქნება გაჟღენთილი ცოცხალი ძალებით 700 მილიონიან მოწინააღმდეგის მიერ. ყველა პოლიტიკური მოვლენები მკვეთრად აღნიშნავენ, რომ ხამხედრო მოქმედებანი ამ ორთავე ასპარეზზედ ერთდროულად ახტყდებიან. რუსეთის გეოგრაფიული პირობები, მის გზათა ქსელის განწყობილება და ბუნების საერთო პირობები არ იძლევიან არავითარ ხაშუალებას, რომ ხამხედრო მოქმედებები ამ ორ განცალკევებულ ასპარეზზედ მიზანშეწონილად იქმნენ შეფარდებული და კოორდინებული.

ამას თუ გადავთარგმნით დაპყრობილ ერების ენაზედ, ეს იმას ნიშნავს, რომ დაპყრობილ ერებმა თავიანთ ბრძოლით უნდა დაიცვან ციმბირი და გაიკაფის ნაპირები თავიანთ დამმონავებელ და დამპყრობელ მცრისათვის. რას ნიშნავს სიტყვა ციმბირი დაპყრობილ ერების შეგნებაში?

ყოველ დაპყრობილ ერის ლიტერატურაში, ხალხურ სიმღერებში და ხელოვნების ყოველ დარგში, ერთნაირევარი ხაუკუნის განმავლობაში ციმბირი აიწერება, როგორც განსახიერება უაზრო ველურ სიმკაცრის, უსამართლოების და უდიდეს უბედურობის; როგორც გაუთავებელი მხვლეობა მძიმე ხუნდებში ჩაჭედილ დაპყრობილ ერების ხაუკეთესო შვილებისა , ამ თეთრ კრემატორიის ხაბოლოვო წერტილამდის. მეელი ციმბირის ეს განსახიერება გაძლიერებული იქმნა წითელ რუსეთის პოლარულ სივრცის კონცენტრაციულ ბანაკების მრავალი რიცხვით. ეს გრძნობები უფრო გაა-

ღრმავა იმ ხიხხლის ღვრამ, რომელიც მოხდა საქართველოში, უნგრეთში და ჩეხოხლოვაკიაში 1956 -1968 წლებში.

იმის და მიუხედავათ თუ როგორ ახახიეთებს ამ გრძნობებს რუხეთის სახაზინო პროპაგანდა, ეს არის რჩმენა დაპყრობილ ერებისა, რომელნიც, თანახმად ლენინის ცალმხრივი ცნობებისა, წარმოადგენენ საბჭოთა შეიარაღებულ ძალების 57 პროცენტს.

ამ მდგომარეობას ართულებს კიდევ ერთი გარემოება: მეოცე საუკუნის ტეხნიკამ ხრულიად მოხპო კონტროლის საშუალება ბრძოლის ველზედ. დღეს ფრიდრიხ დიდის დროინდელ ბემდეგის ჯოხმა ხრულიად დაჰკარგა თავის თილისმური ძალა და ველარ გაგონობს ბრძოლის ველზედ. დღევანდელ ბრძოლის ველზედ იბრძვის მხოლოდ ის ჯარის კაცი, რომელსაც აქვს ბრძოლის ხურვილი და აქვს მიზანი და იდეა რისთვის იბრძოლოს. დღეს ბრძოლის ველზედ აღარ არხებობს იხეთი ძალა, რომ ჯარის კაცი აბრძოლოს თავის ხურვილის და იდეის წინააღმდეგ. დღეს, როდესაც ხწრაფად ჰქრება ატომის იარაღის შანტაჟის საშუალება, რუხეთის ჩვეულებრივ შეიარაღებულ ძალებს აღარა აქვთ არავითარი საშუალება, რომ დაიცვან ამ სახელმწიფოს "ბეძლიერების" პოზიცია მსოფლიოს ხარბიელზედ.

ამ პირობებში არც შეერთებულ შტატებს შეუძლიანთ დაიცვან თავის ცოცხალი ძალებით "ორ ბეძლიერებათა" ხისტემა, როგორც ამ წყობილების მეორე თანამონაწილე, თუ ეს საკითხი წამოიჭრა მთელი თავისი სიმძიმით.

ისტორია გვიჩვენებს, რომ მსოფლიოში ყოველგვარ საერთაშორისო ხისტემას მუდამ მოეპოებოდა რაღაც იდეური საფუძველი, რომელზედაც იგი იყო დამყარებული და, ბოლოს ბოლოს ამის ნიადაგს წარმოადგენდა მუდამ, საბრძოლო ვარგისობის ცოცხალი ძალა, რომელსაც სურდა ამ წყობილების დაცვა.

მოეპოება რამე ამის მაგვარი ნიადაგი დღევანდელ " ორ ბეძლიერებათა" ხისტემას? ორი ჩინეთი, ორი კორეა, ორი ვეტნამი, ორი გერმანია. ამასთან ერთად ევროპის ერების მთელი მესამედი დაპყრობილი უხეშ ოკუპანტის ქვეშ, რომელიც კულტურულად უფრო დაბალ საფეხურზედ დგას, ვიდრე ბევრი მის მიერ დაპყრობილი ერი. ამავე დროს ცენტრალურ აფრიკაში არხებობენ თავისუფალი სახელმწიფონი, რომელთა მოსახლეობაც ჯერ კიდევ ტომობრივ საფეხურზედ დგას..... და ამ წყობილების სათავეში დგას "ორი ბეძლიერება", რომელთაც არ შეხწევთ ძალა, რომ დაიცვან თავიანთ მიერ შექმნილი წყობილება და საკუთარი პოზიცია მსოფლიოში.

ბავი, როგორც ამ სიტყვის მნიშვნელობას იცნობდა კაცობრიობა, ხინამდვილეში არ არსებობს. დედამიწის რამოდენიმე კუთხეში ხჭარმოობს მწვავე, გაშმაგებული ბრძოლა, მაგრამ, თავის მოცყუებისთვის, ამ მოვლენას დღეს არა ჰქვიან ომი. ერთდროულად ამ ფაქტიურ ომებთან შეუჩყვეცლივ ხჭარმოობს ე.წ. "ცივი ომი". კარგა ხანია, რაც ამ მდგომარეობამ ქრონიკულ ხენის ხახე მიიღო და იგი მაინც იგულისხმება როგორც ბავი და ნორმალური მდგომარეობა.

ყველა ეს ფაქტები მკვეთრად აღნიშნავენ, რომ "ორ ბებლიერებათა" ხიხცემას არ მოეპოება არც მორალური, არც იდეოლოგიური და არც ლოლიკური ნიადაგი არსებობისა. არც რეალური ცოცხალი ძალა არსებობს, რომელხაც შეეძლოს და ხურდეს ამ ჩყობილების დაცვა. მის არსებობის ერთადერთ ძალას ჩარმოადგენს ურთიერთ განადგურების შანცაჟი ატომის იარაღით და ამ მუქარის ძალაც ხჩრაფად უახლოვდება თავის ბოლოს.

მხოფლიოს საერთო მდგომარეობის პირველი ბერება გადახედვა იხეთ შთაბეჭდილებას ხტოვებს, თითქოს კაცობრიობა უძლურად ჩავარდა საერთო ანარქიის და არეულობის მორევში და დაღუპვისაკენ მიექანებოდეს. ეს მხოლოდ პირველ შთაბეჭდილების შეცდომაა. თუ ამავე სურათს დავაკვირდებით მეტ ყურადღებით და გავითვალისჩინებთ ამ მდგომარეობის დამყარების ჩინამორბედ ხანას, ნათლად დავინახავთ, რომ მხოფლიოს მდგომარეობა ვითარდება ხისტემატიურად და შეუჩერებლივ მიიმართვის ერთ და იმავე ლოლიკურ დასკვნისკენ, სახელდობრ: კაცობრიობა ყალიბდება თავის ბუნებრივ შემადგენლობის ჩყობილებაბედ. ამ ჩყობილების მკვიდრ, უცვლელ და სასაფუძვლო ერთეულს ჩარმოადგენს ერი, როგორც მკვიდრი აგური მხოფლიოს და კაცობრიობის საძირკველისა.

დღევანდელ თაობის ცხოვრების განმავლობაში დაიშალა რამოდენიმე ჭრელი და დიდი იმპერია. თვით, ამ იმპერიების მმართველი ერები, რომელნიც ჩადგნენ ეროვნულ საბღვრებში და უკვე ეროვნულ ნიადაგზედ მდგანან, დღეს სულ სხვა და უფრო მეტ სასიცოცხლო ძალას და ენერგიას ჰპოვებენ თავიანთ არსებაში. ამასთან ერთად საერთაშორისო სარბიელზედ გამოვიდა დიდი რიცხვი ერებისა, როგორც ახალი სახელმჩიფოები. ეს მდგომარეობა უბრუნებს თავის ისტორიულ როლს და მოითხოვს მნიშვნელობის აღდგენას ევროპის მოსახლეობის იმ მთელ მესამედისა, რომელიც დღეს, როგორც ჩყება დაპყრობილ ერებისა, მოკლებულია ეროვნულ თავისუფლებას და თავის საკუთარ ხმას.

ეს პროცესი, როგორც ცხოვრების მძლავრი შხეფი და ბუნების მორიგე ურყევი კარნახი, მიიმართვის იქითკენ, რომ კაცობრიობის ბუნებრივი ერთეულები

დაუბრუნდნენ ცხოვრების ნორმალურ ხარისხს, რომ ამ შუნებრივ ურთიერთობის უფლებანი, დანიშნულებანი და მოვალეობანი როგორც ერებისა, აღდგენილი იქმნენ და ეს ეროვნული ერთეულნი ჩაბმულნი იქნენ კაცობრიობის ცხოვრებაში თავიანთ ნამდვილი სახით. ეს არის ერების განთავისუფლების პროცესი.

რას წარმოადგენს ერთა განთავისუფლების პროცესი? ეს არის დაშლა დანგრევის, დაქუცმაცების პროცესი, თუ გამაერთიანებელი, გამაძლიერებელი აღმშენებლობითი მოქმედება?

გაერთიანება შეუძლიანთ მხოლოდ თავისუფალ პოლიტიკურ ერთეულებს, თანაბარუფლებიან და თანაბრათ თავისუფალ ერთეულებთან. თუ ეს ერთეულები არ არიან თავისუფალნი და არ ერთდებიან თავისუფალ სურვილით, მაშინ ეს არის არა გაერთიანება, არამედ დაპყრობა. არც ერთ დაპყრობას არ მოუტანია არას დროს არავითარი კეთილი არც დაპყრობილთათვის და არც დამპყრობელებისათვის. ყოველი დაპყრობა, მუდამ და გამოუნაკლისებრივ, თავდება ოკუპანტის კატასტროფით.

დღეს ცხოვრების მორიგე პოლიტიკურ საკითხს წარმოადგენს ევროპის გაერთიანება. გაერთიანების პირველ ეტაპს წარმოადგენს სწორედ განთავისუფლება და განთავისუფლების პროცესი. ევროპის დიდ კოლონიალურ იმპერიების ლიკვიდაცია წარმოადგენს არა დაშლა-დანგრევის პროცესს, არამედ გაერთიანების და მკვიდრ, მუდმივ ურთიერთობის საქმეს. სწორედ ამ დიდ კოლონიალურ იმპერიების არსებობის დროს, ამ იმპერიების მებაღონე ერები, ყოველ წუთს მზად იყვნენ, რომ რამე მეორე თუ მესამე ხარისხოვან კოლონიალურ ინციდენტის გამო, ეომუშავებინათ შიგ ევროპის შუაგულში, მეოცე საუკუნის ტექნიკის მთელი განმანადგურებელი ძლიერება. დიდ კოლონიალურ იმპერიების მოხსნის შემდეგ ევროპამ მკვეთრად დაინახა გაერთიანების საჭიროება; მაგრამ ეს გაერთიანება შეუძლებელია, თუ ევროპის ყოველი ერი არ იქმნა თავისუფალი;, სხვაფრივ ევროპის გაერთიანება დარჩება მიუღწეველი. გაერთიანება, ისე როგორც ყოველი აღმშენებლობა, უნდა დაიწყოს დაბლიდან, საძირკველიდან და არა დამპყრობელების საფეხურიდგან. დამპყრობელების სხვა და სხვა კომბინაციებმა მოიყვანეს კაცობრიობა მეოცე საუკუნის კატასტროფებამდის.

განთავისუფლების და გაერთიანების პროცესის წინააღმდეგ დღეს თავგამოდებით იბრძვის უკანასკნელი ბვირთი ძველ დამპყრობელ იმპერიალიზმისა, რომელიც დამპყრობელ პოლიტიკას აწარმოვებს კომუნიზმის ახალ ნიღაბის ქვეშ. დღეს, იქ სადაც კომუნიზმი ახლო გაიცნეს, მისი მიმზიდველობა, როგორც შინაგან ცხოვრების პრინციპისა, უკვე ამოჰქრა. დღეს კომუნიზმი თავის სამშობლოსთვის

წარმოადგენს მხოლოდ მორიგე ნიღაბს იმ ერის სახაზინო პროპაგანდისთვის, რომელიც ისტორიაში კარგათაა ცნობილი თავის დაპყრობების ისტერიით.

დღეს კაცობრიობის ცხოვრებაში ერთმანეთს შეეჯახნენ თავიანთ საბოლოო ბრძოლაში ეს ორი, ერთი მეორის საწინააღმდეგო ბუნების პროცესი: ერთ მხრივ ვითარდება განთავისუფლება გაერთიანების პროცესი, მეორე მხრივ იბრძვის უკანასკნელი ბვირთი დაპყრობის და დამონავების ისტერიისა. ეს ბრძოლა წარმოადგენს მეოცე საუკუნის პოლიტიკურ ვითარების მთავარ შინაარსს. დღეს ამ ბრძოლამ მიაღწია თავის ხიმწვავის იმ საფეხურს, რომ დაპყრობილ ერების განთავისუფლება და ევროპის გაერთიანება წარმოადგენს უკვე თვით ევროპის და მის მიერ შექმნილ კულტურის ყოფნა არყოფნის საკითხს.

ამ მდგომარეობის სრულ დახურათებისათვის საჭიროა გადავხედოთ მსოფლიოს დღევანდელ საერთაშორისო ვითარებას ღია ფხიზელი თვალებით და არა სახაზინო პროპაგანდის სათვალეებით. დასავლეთი ევროპა იმყოფება რუსეთის მიერ დაპყრობის უშუალო ხიფათის წინაშე. 1956 წლამდის ფაქტიურად არ არსებობდა ევროპის დასაცველი ძალა და ეს დაპყრობა, მხოლოდ დროის და სათანადო მომენტის შერჩევის საკითხს წარმოადგენდა. შეერთებულ შტატებს გარკვეულად ეცყობოდათ რყევა ორ გზის შუა: ან უიმედო დაცვა დასავლეთ ევროპისა და ამ დაცვისთვის ჩაბმა შეუზღუდავ ატომიურ ომში რუსეთის წინააღმდეგ, ან თანამუშაობა რუსეთთან და რუსეთთან ერთად გაბატონება მთელ მსოფლიოზედ

შეერთებულ შტატების რყევას კარგათ გრძნობდა დასავლეთი ევროპა და ვისაც შეეძლოთ დაიწყეს საკუთარ დამოუკიდებელ თავდაცვის საშუალებათა გაძლიერება და საკუთარ დიპლომატიურ გზების გამონახვა.

როგორც უკვე აღნიშნული იყო, მსოფლიოს ძალთა განწყობილების მიმდინარე ძირითადი გადაჯგუფება დაიწყო 1956 წელს, იმ წელს, როდესაც დაიწყო წითელ ბლოკის დაშლა, ამ გადაჯგუფების შედეგში ჩამოყალიბდა მოსკოვის იმპერიის დღევანდელი საერთაშორისო მდგომარეობა, რომელიც წარმოადგენს ძალიან მძიმე მდგომარეობას რუსეთისათვის, ხასიათდება: ერთ მხრივ მას აღმოუჩნდა ახალი უდიდესი მოწინააღმდეგე, სრულიად მოულოდნელ მხრიდან. ამ მოწინააღმდეგის ხამხედრო პოტენციალი იზრდება შეუჩერებლივ და დიდი ხიჩქარით და თავის ხიძლიერებით მალე მიაღწევს რუსეთზედ მაღალ საფეხურს. დღეს შეუძლებელია, რომ ჩინეთი ახალად იქმნეს ჩაყენებული იხეთ უძლურების მდგომარეობაში, რომელსაც ეს ქვეყანა განიცდიდა უკანასკნელ საუკუნოებში. რუსეთმა, რომ კიდევაც მოახერხოს ჩინეთის დამარცხება რამოდენიმე ომში, რუსეთისთვის ეს იქნება მხოლოდ დროებითი შვება. ჩინეთი აღარ დაიყოფა ისე, როგორც იყო დაყოფილი უკა-

ნახკნელ ომის წინ. ამავე დროს ყველა დაპყრობილ ერებმა ერთდროულათ აღნიშნეს ღია ბრძოლით, რომ მოხკოვის იმპერიის "57 პროცენტი" არ იბრძოლებს მოხკოვის ველურ აგრესიით დაპყრობილ სივრცეთა დასაცავად.

მთელ დასავლეთ ევროპის შეხედულობა ამ მდგომარეობაზედ ერთი და იგივეა. თავისუფალ ევროპას ხურს გამოიყენოს რუსეთ-ჩინეთის კონფლიქტი და ამ გზით განთავისუფლდეს რუსეთის მიერ დაპყრობის ხიფათიდან. ამისთვის დასავლეთი ევროპა გულმოდგინეთ ეშველება ჩინეთს, მის ეკონომიურ და სამხედრო პოტენციალის გაძლიერებაში. ერთდროულად ამასთან, დასავლეთი არც რუსეთთან იფუჭებს ურთიერთობას. დასავლეთის ეს პოზიცია საგრძნობლად ამწვავებს ჩინეთ-რუსეთის კონფლიქტს.

მიმდინარე მოვლენათა საბოლოო ჯამი წარმოადგენს სასიკვდილო კონვულსიებს უკანასკნელ კოლონიალურ იმპერიისა. ამ იმპერიამ /რუსეთმა/ პირველმა დაიწყო დაშლა 1917-18 წლებში. იგი ხელოვნურად იქმნა გაცოცხლებული 1920-21 წლებში; მაგრამ ამან ბევრი არ უშველა მოხკოვს, ეს მხოლოდ მოკლე ხულის მობრუნება გამოდგა: ამით მოხკოვის იმპერიის ლიკვიდაცია, იმპერიების დაშლის პროცესის რიგში ბოლო ალაგზედ იქმნა გადაწეული.

დღეს მსოფლიო იმყოფება ამ ქარიშხალის წინამორბედ სიწყნარის შუალედში. დიახ, მოხკოვის იმპერია ჯერ კიდევ არსებობს. მართალია კრემლი იჩენს დიდ ნერვიულობის ყოველგვარ ნიშნებს. მაგრამ, კრემლს საუცხოოთ აქვს შენახული და დაცული მოხკოვის საგარეო პოლიტიკის ისტორიული გამოცდილება და ტრადიციები. კრემლი მუდამ, ყველა სახელმწიფოთა მთავრობებზედ უკეთესად ერჩეოდა და ერჩევა საერთაშორისო მდგომარეობაში და ყველაზედ უკეთესად აფასებდა და იყენებდა მსოფლიოს ძალთა რეალურ განწყობილებას. სრულიად ცხადია, რომ კრემლი თავის ბრძოლაში შეხძლებს ყოველგვარ საშუალებების და მოვლენების სრულ და მიზანშეწონილ გამოყენებას, ე.ი. იბრძოლებს განწირულ და დაკარგულ საქმისთვის, იბრძოლებს მოხკოვის იმპერიის გადარჩენისთვის და ამით ჩააგდებს ხიფათში თვით ეთნოგრაფიულ რუსეთს. ეს გუნებრივი თვისება და ხაზია დაპყრობის ისტერიით გაცაცებულ ერების მოქმედებისა. ამის მაგალითს ისტორია ბევრს იძლევა.

ამ ნიადაგზედ როგორ გამოიყურება კრემლის დღევანდელი მოქმედება საერთაშორისო სარბიელზედ?

ერთმხრივ მოხკოვი სცდილობს ჩაითრიოს ჩინეთის ხალხი ანტიდემოკრატიულ ბრძოლაში ყველა, ვის ჩათრევასაც მოახერხებს იგი. მეორე მხრივ ხმარობს ყოველ ხა-

შუაღებას, რომ დაპყრობილი ერები დაიკავოს სრულ მორჩილებაში. ამ უკანასკნელ მანევრით /1956 და 1968 წ./ კრემლმა ძალიან შეახუსტა თავის გავლენა დასავლეთ ევროპის კომუნისტურ პარტიებზედ. აღმოსავლეთ აზიის კომუნისტურ პარტიებზედ უკვე ადრევე დაჰკარგა ყოველგვარი გავლენა. 1956 წლის წინ ყველა ეს პარტიები იმყოფებოდნენ მოსკოვის სრულ მონურ მორჩილებაში. მიუხედავათ ყველა ამ მარცხებისა, მოსკოვი ჯერ კიდევ ჰფიქრობს ყველა პოზიციების შერჩენას და ჯერ კიდევ არ აუღია ხელი მსოფლიოზედ გაბატონების იდეაზედ.

არსებული პოლიტიკური მდგომარეობა წარმოადგენს უდიდეს სახელმწიფოთა სასიცოცხლო ინტერესების ისეთ შეხლას და გადახლართვას, რომ მისი მშვიდობიანი გზით ახსნა სამხედრო გათამაშების გარეშე, ყოვლად შეუძლებელია. რა დროს ვარაუდით შეიძლება სამხედრო გათამაშების მოლოდინი?

აქ მივადექით ისეთ საკითხს, რომელზედაც ოფიციალურ მსოფლიოში არ არის დაშვებული ღია ლაპარაკი, თუმც ეს საკითხი წარმოადგენს ყოველ სახელმწიფოს სათანადო აპარატების ყოველდღიურ განხილვის საგანს.

დაპყრობილი ერები წარმოადგენენ პირველ და ყველაზედ დიდ და უანგარო მხხვერპლს ყოველ ესეთ პოლიტიკურ ქარიშხალისა. ყოველი ესეთი შეხლა იწყება და თავდება დაპყრობილ ერების ტერიტორიაზედ და ამ ერების ფასით. ამიტომ ჩვენ, ამ უფლებააყრილ და დაჩაგრულ ერების შვილებს გვაქვს პირდაპირი მოვალეობა, რომ ყველა ამ მოვლენებს შევხედოთ და შევაფასოთ ღია ფხიზელი თვალებით და ყოველი მოვლენა დავახასიათოთ თავის ნამდვილი სახელით, მიუხედავათ იმისა, თუ რას მოითხოვს ფარისევლური ეტიკეტი ოფიციალურ მსოფლიოსი.

თუ რუსეთმა გადახწყვიტა, რომ ჩინეთის საფრთხე დროებით მაინც დააგვიანოს, დროებით მაინც დახჩობს უკან და დაასუსტოს ეს ხიფათი, ამისთვის მას /რუსეთს/ ძალიან მოკლე ხანიღა დარჩა. ამის მიღწევა რუსეთს შეუძლიან მხოლოდ და მხოლოდ პრევენციული ომით. ეს პრევენციული ომი რუსეთმა უნდა დაიწყოს ჯერ კიდევ იმაზედ ადრე, სანამ ჩინეთის შინაგანი მდგომარეობა მიაღწევდეს სრულ დამკვიდრებას ახალ სამხედრო მთავრობის ხელმძღვანელობის ქვეშ, რომელიც დამყარდა ჩინეთის კომუნისტურ პარტიის უკანასკნელ კონგრესის შემდეგ და სანამ ჩინეთი მიაღწევდეს ატომის შეიარაღების სრულ საფეხურს; ე.ი. სანამ ჩინეთი მიაღწევდეს ნუკლეალურ იარაღის და შორსმჭრელ რაკეტების სრულ პროდუქციას.

ეს დრო განისაზღვრება სულ ხუთიოდე წლით. თუ ამ ხუთიოდე წლის განმავლო -

გაში რუსეთმა ვერ გაბედა პრევენციული ომი ჩინეთის, მაშინ უკვე ატომური რუსეთის უშუალო კარნახი მსოფლიოს პოლიტიკურ ხატებულებად და რუსეთი შეინარჩუნებს მფლობელობას საერთაშორისო ვითარებისა. ამასთან ერთად საინტერესოდ ადგება ე.წ. "ორ ბეძღიერებათა" სისტემა დედამიწის ბურგზედ. ეს ორწყება დასაწყისი ძალთა სულმთლად ახალი განწყობილებისა მთელ მსოფლიოში.

მსოფლიოს მიმდინარე პოლიტიკური ვითარება გვიჩვენებს მკვეთრად, რომ დღეს პრევენციულ ომის წარმოება რომელიმე სახელმწიფოსთვის, თითქმის, ყოვლად შეუძლებელია. მაშ არსებულ პოლიტიკურ კონფლიქტის სამხედრო გათამაშება მოხდება პატარა დაგვიანებით, მოხდება იმ დროს, როდესაც ყოველი მხედველობაში მისაღები სახელმწიფო, უკვე სრულ ატომურ შეიარაღების საფეხურზედ იდგება. ამ შემთხვევაში, მიუხედავათ იმისა, ატომური იარაღი იქნება ნახმარი თუ არა, კონფლიქტის ბედს გადაწყვეტენ ცოცხალი კონვენციალური შეიარაღებული ძალები, ვინაიდან მოწინააღმდეგეთა მიერ ურთი ერთ დაბომბვა, თუ გხურთ ატომის ბომბებითაც, ვერ გადაწყვეტს ომის და ბრძოლის ბედს, თუ ცოცხალი ძალები არ იქმნენ ნახმარი.

ამ წერტილიდან იწყება ძირითადი ცვლილება ისტორიის ხარბიელზედ. ეს მოვლენა ბრძოლის ველზედ გარდამწყვეტ მნიშვნელობას აძლევს იმ ცოცხალ მებრძოლ ძალებს, რომელთაც ხურთ ბრძოლა და იციან რისთვის იბრძვიან. ბრძოლის ველი ამ მნიშვნელობას აძლევს დაპყრობილ ერებს, ე.ი. ევროპის უსახელო მესამედს და ეთნოგრაფიულ ნიადაგზედ ჩამოყალიბებულ სახელმწიფოებს.

ეს მოვლენა არ წარმოადგენს არაფერ ახალს. ეს არის მხოლოდ აღდგენა იმ ბუნებრივ საერთაშორისო წონასწორობის, რომელიც უხეშად იქმნა დარღვეული მეთვრამეტე და მეცხრამეტე საუკუნოებში. ეს ფაქტი ერთხელ კიდევ გვითითებს იმაზედ, რომ შეუძლებელია საერთაშორისო წონასწორობის მიღწევა სანამ არ იქნება აღდგენილი დაპყრობილ ერების სრულ უფლებიანი არსებობა. უამისოდ კატასტროფა იქნება მუდმივ პოლიტიკურ და სამხედრო შეხლათა გაუთავებელ განცდაში.

რას წარმოადგენენ დაპყრობილი ერები დღეს და რას წარმოადგენდნენ ისტორიაში?

დღეს დაპყრობილი ერები წარმოადგენენ ერთ მთლიან წყებას /ერთ მთლიან კატეგორიას/, რომელიც იბრძვის ერთ და იმავე მიზნისთვის - განთავისუფლებისთვის უცხო ერის ბატონობიდგან. ვინაიდან ყველანი დაპყრობილნი არიან

ერთდა იმავე ერის მიერ და ებრძვიან ერთ და იმავე ოკუპანტს, ყოველი მათი პოლიტიკური მოქმედება და ბრძოლა თავისთავად ერთდროულად ხდება და ამ მოქმედებათა კოორდინაციას ახდენს თვით ბუნება პოლიტიკურ ვითარებისა.

გეოგრაფიულად ამ ერებს უკავიათ ერთი მთლიანი სივრცე. ეს სივრცე იწყება თეთრ ზღვის ნაპირებიდან, მოზღევს ბალტიის ზღვას, მიდის შავ ზღვამდის და შავ ზღვის ნაპირებიდგან, გადადის კასპის ზღვამდე. კასპის ზღვის ჩრდილოეთ ნაპირიდგან ამ ერების სივრცე სწვდება ურალის მთებს და მდინარე ვოლგის შუა სიგრძეს.

აღნიშნული სივრცე წარმოადგენს ერთ მთლიან განუყოფელ ბოლს. ეს ბოლი, როგორც გარდამავალი შუალედი, იმყოფება ორ დიდ ბუმბერაზიულ და ძირითადათ განსხვავებულ ქვეყანის შუა - აღმოსავლეთის და დასავლეთის შუა. ამ შუალედ სივრცეებედ ხვდებოდნენ ერთმანეთს აღმოსავლეთის და დასავლეთის ცხოვრებათა ყოველგვარი განსახიერებანი. ამ სივრცეებედ მდებარეობდნენ ბევრი ე.წ. გეოგრაფიული "ხიდები", "კარებები" და "გადასავლები". აქ ხვდებოდნენ ერთმანეთს დასავლეთის და აღმოსავლეთის კულტურა, ცივილიზაცია და ხელოვნების ყოველი დარგი სამხედრო ხელოვნებასთან ერთად, საერთოთ ყველაფერი ის, რაც ანსახიერებდა დასავლეთის და აღმოსავლეთის თავისებურობას. ამ სივრცეებედ მცხოვრები ერები კარგათ იცნობდნენ ამ ორივე მხარის მეზობლებს, როგორც აღმოსავლეთიდან, ისე დასავლეთიდან.

დასავლეთს და აღმოსავლეთს რომ შეძლებიყოთ მშვიდობიანი თანაარსებობა და თანაგანვითარება, მაშინ ამ შუალედში მყოფ ერების სივრცე იქნებოდა გამაერთებელი ხიდი ამ ორ კულტურისა და ორ მხოფლიოსი. ეს იქნებოდა ბედნიერება მთელ კაცობრიობისთვის და განსაკუთრებით მათ შუაში მცხოვრებ ერებისათვის. საუბედუროთ, როგორც დასავლეთს, ისე აღმოსავლეთს ამოძრავებდა მხოლოდ დაპყრობის ხურვილი და ეს გარემოება იწვევდა განუწყვეტელ ბრძოლას და ომებს. ამ მდგომარეობაში აღმოსავლეთის და დასავლეთის შუალედი სივრცე შეიქმნა მუდმივ და გაუთავებელ ომების ბრძოლის ველად.

ისტორიამ თავის მსვლელობაში ეს ტრაღედია გაიმეორა დიდის ხიშუსტ პირველ და მეორე მხოფლიო ომების დროს.

მიუხედავათ იმისა, თუ ხალამდის აღწევდნენ აღმოსავლეთიდან თუ დასავლეთიდან მომავალი ბვირთები მორიგე აგრესიისა, ამ ერების ტერიტორია მუდამ მთავარ ბრძოლის ველს წარმოადგენდა. ეს ხდებოდა ისტორიის ყოველ დიდ მოძრა-

ობის ხანაში. ამ სივრცეზედ დახახლებული ერები წარმოადგენდნენ მუდამ ხაამორტიზაციო ბუფერს აღმოსავლეთის და დასავლეთის მუდმივ მეტოქეობის და ბრძოლის პროცესში. სანამ ამ ერებს ჰქონდათ ძალა და თავისუფლება, მათ შეაჩერეს აღმოსავლეთის ბევრი ისეთი შეტევები, რომელთაც ვერ მიაღწიეს დასავლეთამდის. ისტორიის მსვლელობაში ამ ერების არსებობა დასავლეთისთვის მფარველ კედლად იქცა. ამ ერების წინააღმდეგობამ აღმოსავლეთის მიმართ, დასავლეთს მისცა ის მშვიდობიანობა, რომელმაც შეჰქმნა დასავლეთ ევროპის აღორძინება და დასავლეთის კულტურის და ცივილიზაციის უმაღლესი განვითარება. ეს შუაღელი სივრცე ჰქმნიდა გუნებრივ წონასწორობას აღმოსავლეთის და დასავლეთის შორის.

საუბედუროთ, როგორც აღმოსავლეთი, ისე დასავლეთი ერთნაირად სცდილობდნენ ამ ხაამორტიზაციო სივრცის დანგრევას და დაპყრობას. მეცხრამეტე საუკუნის შუა წლებში, მთელი ეს ბოლი თეთრ ზღვიდან კასპის ზღვამდე, დანგრეული და დაპყრობილი იქმნა. ყველა ის ერები, რომელნიც სცხოვრობდნენ ამ შუაღედ ბოლში, დაპყრობილნი იქმნენ ან ერთი ან მეორე მხრის მიერ. ამ ერების მთელი კრებული მოჰყვა დღევანდელ დაპყრობილ ერების წყებაში.

რამდენი ხანი გაგრძელდა ეს მდგომარეობა? მხოლოდ ნახევარი საუკუნე; დაახლოვებით 50 - 65 წელი. ეს იყო მოკლე ხანა ევროპის გიგანტიურ კოლონიალურ იმპერიებისა. ევროპაში ამ დროს მეფობდა შემდეგი სახაბინო იდეოლოგია: "პატარა, ეროვნულ ნიადაგზედ ჩამოყალიბებულ სახელმწიფოთა ხანა გათავებულია. დღეს შეუძლიანთ იარსებონ მხოლოდ დიდ და მრავალ ერებზედდამყარებულ იმპერიებს"

დღეს ყველამ იცის რითი უპასუხა ისტორიამ ამ სახაბინო პროპაგანდას. უკვე თავისუფალნი არიან ცენტრალურ აფრიკის პატარა ერები, რომელნიც ჯერკიდევ ტომობრივ საფეხურზედ იმყოფებიან. მხოლოდ ევროპაშიღა არიან დაპყრობილი და უფლება აყრილი ერები.

მეცხრამეტე საუკუნის მეორე ნახევარში, აქტიური ბრძოლა განთავისუფლებისათვის, დროებით შეწყვეტილი იქმნა დაპყრობილ ერების მთელ წყებაში. მიუხედავათ ამისა, ამ ბრძოლის იდეა მძლავრ ცეცხლით ენთო ყველა ამ ერების ლიტერატურაში და მთელ ხელოვნებაში. არც ერთი ერი ამ ჯგუფიდან არ შერიგებია თავის დამონავებას. პირველ საშუალებასთანვე ყოველი დაპყრობილი ერი ავტომატიურად გადავიდა ღია აქტიურ გამანთავისუფლებელ ბრძოლაზედ. აქტიურ ბრძოლის საშუალება მიეცათ მათ ყველას ერთდროულად პირველ მსოფლიო ომის დასასრულში. ყველამ ერთდროულად დაიწყეს ბრძოლა თავის სახელმწიფოებრივ უფლებათა აღსადგენათ.

როგორც მუდამ ისტორიის მთელ განმავლობაში, ამ ერების ბრძოლა თავის განახლების პირველ წუთებშივე ჩაიგდა თავის ძველ ისტორიულ კალაპოტში. ეს ბრძოლა მთელი ასი პროცენტით დასავლეთის მშვიდობიანობის და უშრუნველყოფის დაცვით იქცა. საინტერესოა, რომ ამ ერებმა თავის ბრძოლით დასავლეთს უფრო მეტი მიანიჭეს, ვიდრე მოითხოვეს თითონ. ეს მუდამ ეხე ხდებოდა ისტორიაში. ბევრი ამ ერებიდგან თავის მწარე ბრძოლაში ჰკარგავდა საკუთარ თავისუფლებას, მაგრამ, ამ ბრძოლით დასუსტებული პრესორი ვეღარ აღწევდა დასავლეთს. ეს ისტორიული მოვლენა ამ ერების ცხოვრებაში დიდი სიზუსტით განმეორდა მეოცე საუკუნეშიც.

ამ ერების გამანთავისუფლებელ ბრძოლამ, თავის დასაწყისშივე ბევრი იხეთი მოვლენები გამოარკვია, რომელთაც დღესაც, დღევანდელ პოლიტიკურ ბრძოლაში დიდი რეალური მნიშვნელობა აქვს, რომლებშიც დასავლეთი ჯერ კიდევ ვერ ერკვევა, სახელდობრ:

- ამ ერებმა ბრძოლის პირველ დღეებშივე გამოარკვიეს, რომ მათ წითელ მოსკოვის სახით ებრძვის ძველი დამპყრობელი, ძველი მიზნებით და ძველი მეთოდებით.

- დღეს, ორმოცი წლის შემდეგ, უმრავლესობამ უკვე იცის, რომ საერთაშორისო ახპარეზზედ წითელი რუსეთი უცვლელად აწარმოვებს იმავე დამპყრობელ პოლიტიკას, რომელსაც იგი აწარმოებდა, თავის სახელმწიფოებრივ ჩამოყალიბების პიველ დღიდან. ამ ერისთვის კომუნიზმი წარმოადგენს მხოლოდ მორიგე საპროპაგანდო ნიღაბს.

- წითელ კრემლის ხურვიდი იყო, რომ ახალად განთავისუფლებული ერები დეპყრო ე.წ. შინაგან გადატრიალების სახით და არა ახალი ოფიციალური ომით. ეს, ვითომ და, შინაგანი გადატრიალება, წითელ რუსეთმა ვერ მოახერხა ვერც ერთ დაპყრობილ ერის წიაღში. მას მოუხდა ყოველ ამ ერის ხელმეორედ დაპყრობა ახალი ოფიციალური ომით.

- ყოველ დაპყრობილ ერს კომუნიზმი მხოლოდ რუხულ ხიბლებით მოახვიეს თავზედ.

- კომუნიზმი ჰქრება დაპყრობილ ერების წიაღში იმავე წამში, რომელ წამშიც იქიდან გადიან რუხულ ჯარის უკანასკნელი პატრონები.

ყველა ხსენებული მოვლენები გამორკვეული იქმნენ 1918-20 წლების გამანთავისუფლებელ ბრძოლის დროს, განმეორდნენ 1945 წელს და მხოფლიომ ახალად იხილა 1956 და 1968 წლებში.

არ დაუბრუნდებით იმ ხაკითხს, თუ რა როლი შეახრულა ამ ერების ერო-
დროულ ბრძოლამ 1920 წელს, როდესაც ფაქტიურად იქ ყდებოდა ევროპის ბედი.
ამას მკითხველი იხილავს ამავე გამოცემის მეოთხე ნომერში და ამავე ავტო-
რის ზემოდ ხსენებულ წიგნში.

დღეს ყველა ეს ერები დაპყრობილნი არიან; დაპყრობილნი არიან ხელშე-
ორედ; დაპყრობილნი არიან იმიტომ, რომ თავიანთ გააფთრებულ აგრესიულ ცნე-
ვაში, მათ ერთდროულად ეკვეთნენ როგორც აღმოსავლეთის, ისე დასავლეთის
ძალები. ყველაზედ მეტი ზიანი ამ ერების თავისუფლებას მიაყენა დასავლეთმა,
თავის მოკლემხედველობის შეუგნებელ პოლიტიკით. ამ ხაერთო უბედურობის ფორ-
მალურ დაგვირგვინებათ და განსახიერებათ შეიქმნა 1945 წ., ცნობილი იალტის
კონფერენცია, რომელსაც კატასტროფა მოიგონებს არა ერთხელ, შესაფერისი
შეფასებით. ეს არ იყო პირველი მაგალითი, რომ დასავლეთს მოეჭრა ის ტოტი,
რომელზედაც თითონვე იჯდა.

რა პოლიტიკური მდგომარეობა შეიქმნა მსოფლიოში, როგორც ხაბოლოო შე-
დეგი დაპყრობის ეხეთ ისტერიის ღრეობაში? დღეს ყოველი ერი, რომელიც მოკლე-
ბულია თავისუფლებას ზემოთ ხსენებულ სივრცეზედ, აღმოჩნდა ერთ და იმავე
დამპყრობელის ბატონობის ქვეშ - ყველანი დაპყრობილნი არიან მოხკოვის იმპე-
რიის მიერ. ამის გამო დასავლეთი ბანბარებს თავის ხაძირკვლებში და გარ-
კვეულად ჰგრძნობს, რომ მისი თავისუფალი არხებობა იმყოფება უშუალო ხიფ-
ათის წინაშე.

დღეს უკვე ცხადია, რომ მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ დამყარებული
"ორ ზეძლიერებათა" ხისტემა წარმოადგენდა მხოლოდ მოკლე და გარდამავალ მდგო-
მარეობას. ამ ხისტემას ვერ შეეძლო მიეცა მსოფლიოსთვის ისეთი ძალთა წონა-
ხწორობა, რომელიც დაამყარებდა მკვიდრ და ხანგრძლივ ბავს და მშვიდობიანო-
ბას და იგი ხწრაფად უახლოვდება თავის ბოლოს.

არხებულ მდგომარეობაში პირველ ხიფათს წარმოადგენს უკანასკნელი კოლო-
ნიალური იმპერია ევროპის სივრცეზედ - მოხკოვის იმპერია. ამ იმპერიას არ
შეუძლიან იარხებოს, თუ იგი შეაჩერებს თავის ეროვნულ აგრესიულ დამპყრობელ
პოლიტიკას, როგორც თავის შინაგან ცხოვრებაში, ისე ხაერთაშორისო ხარბიელზედ
ეს იმპერია არხებობს მხოლოდ ამ დაპყრობათა გაქანების ინერციით და თუ ეს
დაპყრობის ინერცია შეჩერებული იქმნა, იგი იმწამსვე დაიშლება.

კრემლს ხაუცხოოთ ეხმის თავის იმპერიის მდგომარეობა და მის პოლიტიკურ
აგებულობის თავისებურობა, ამიტომ მისი ხაგარეო პოლიტიკა ზღვას ძალიან

მკვეთრ, მარტივ და პირდაპირ ღიანდაგზედ. ეს არის ძველი უგვლელი ხაბი რუსეთის აგრესიისა, გამოკვეთილი სრულიად ნათლად. კვლავ ხედავ, რომ დამონავებულ ერების სამხედრო პოტენციალით დაიპყრობ ველურ და შეუ დამონჩილებულ დახავლეთის ძალით გაუმკლავდეს ჩინეთს და ამ გზით დაამყაროს თავის ჰეგემონია მსოფლიოზედ.

მიუხედავათ იმ სიძნელეებისა, რომელსაც განიცდის მოსკოვი თავის მონავითარებაში და საერთაშორისო ხარბიელზედ, იგი ვერ არ ლებს ხედს თავის ეროვნულ ტრადიციულ აგრესიის არც ერთ მიმნიდან. იგი მომავლდავის კონვულსიით ებღაუჭება რუსეთის ძველ პოლიტიკურ ხაბს. ეს კრემლი ხრულიად მართალია, ვინაიდან მას კარგათ ესმის, რომ ეს ხაბი წარმოადგენს ერთადერთ ძალას, რომელიც დროებით მაინც ჯერ კიდევ ახერხებს ამ ხუხტად შებღანდულ გიგანტს.

ბოლოს და ბოლოს რა რეალურ ძალებზედაა დამყარებული რუსი ერის ეს ახირებული პრეტენზიები? ამის გამოხარკვევად და სრულ თვალხნიერ გამოთვლისათვის არ არის საჭირო არავითარი ფანტაზია და თეორიული გამოკვლევანი. ისტორია გვაძლევს ამ საკითხის პასუხს ურყევ და კონკრეტიულ ფაქტების სახით.

1919-20 წლების რუსეთის ლაშქრობამ სრულიად ნათლად გამოარკვია, რომ რუსეთი მარტო თავის ეროვნული ძალებით, რომლის გამოყვანაც შეუძლიან მხოლოდ თავის ეთნოგრაფიულ ტერიტორიიდან, ვერას დროს ვერ მიხწვდება შუა ევროპას და მით უფრო , დასავლეთ ევროპის საზღვრებს. აქედან სრულიად ცხადათ სჩანს, რომ მოსკოვის მთელი აგრესია და მსოფლიოზედ გაბატონების პრეტენზიები დამყარებულია მხოლოდ და მხოლოდ დაპყრობილ ერების სამხედრო პოტენციალზედ, ე.ი. ამ ერების ტერიტორიის სტრატეგიულ მნიშვნელობაზედ, მათ ტერიტორიის ეკონომიურ შემძლებლობაზედ, და ამ ერების ცოცხალ ძალებზედ, რომელნიც, თუ დაუჯერებთ ლენინს, ჯერ კიდევ 1917 წელში წარმოადგენდნენ იმპერიის მოსახლეობის 57 პროცენტს.

დაპყრობილ ერების ეს სამხედრო და ეკონომიური პოტენციალი არღვევს დღეს მსოფლიოს პოლიტიკურ წონასწორობას და შეუძლებელ ჰყოფს მკვიდრ და ხანგრძლივ ბავის დამყარებას. თუ ეს საომარი პოტენციალი მოხსნილი იქმნა მოსკოვის იმპერიალიზმის სამხედრო მანქანიდან, მაშინ კაცობრიობა შეძლებს სრულ განახლების და ხანგრძლივ დამშვიდების ღიანდაგზედ.

დღეს მსოფლიოს დამშვიდების და მის თავისუფალ ნაწილის ყოფნა არყოფნის საკითხი დამოკიდებულია რუსეთის მიერ დაპყრობილ ერების განთავის-

უფლების საკითხზედ. თუ დახავლეთს სურს, რომ შეიარჩინოს საკუთარი თავისუფალი არსებობა, დაპყრობილი ერები უნდა განთავისუფლებულნი იქმნენ რუსეთის გაცონობიდან იმის და მიუხედავათ, თუ რუსეთის სათავეში იდგება მეფის თუ კომუნისტების მთავრობა.

ნუკლეალურ იარაღის არსენალი, შორსმჭდომი რაკეტების რიცხვი, ახლონაოხნობის სივრცის გამოყენება.... ყველაფერი ეს იძლევა მხოლოდ დროებით ტაქტიკურ წარმატებას და მორიგე შეტაკების მოგების იმედს. ეს ელემენტები არას შემთხვევაში არა ჰქმნიან პირობებს ძალთა მკვიდრ წონასწორობისა და ხანგრძლივ ბავის დამყარებისა.

დახავლეთი ჰგრძნობს თავის მდგომარეობის მთელ სიმძიმეს და დეეძებს საკუთარ თავისუფლების გადარჩენის საშუალებებს. ამის ძიებაში უფრო და უფრო ხშირად ისმის გაერთიანების რჩევა. რა არის გაერთიანება და ვის და როგორ გაერთიანებას შეუძლიან მოუტანოს მსოფლიოს მისი ხანატრელი მშვიდობიანობა?

ვის გაერთიანებას შეუძლიან მოუტანოს მსოფლიოს ძალთა მკვიდრი წონასწორობა? თუ ვიგულისხმებთ მარტო დახავლეთ ევროპის გაერთიანებას - ეს არის მხოლოდ კონტი ევრაზიის კონტინენტისა და ეს იქნება არა გაერთიანება, არამედ მხოლოდ მორიგე კოალიცია ამ სივრცის სახელმწიფოებისა. ესეთი კომბინაციები ბევრი იყო ისტორიის ვითარებაში და ამ კომბინაციებმა ბოლოს ბოლოს მსოფლიო მიიყვანეს დღევანდელ მდგომარეობამდის.

დღეს ევრაზიის კონტინენტი განიცდის ეროვნულ არსებობისთვის ბრძოლის უმაღლეს სიმწვავეს და აღმოსავლეთიდან ევროპისაკენ მიიწევის არა ერთი ბვირთი გაცაცებული დამპყრობელ ღრევით. რომელ ერების გაერთიანებას შეუძლიან შეჰქმნას ამ პირობებში ძალთა წონასწორობა ? შეიძლება ამ საკითხის გადაწყვეტა გეოგრაფიულ რუკის ნაკვთების გამიჯვნით, რომელიმე პარალელების ან მერედიანების ხელოვნურ ხაზების გაყოლვით? რა მოვლენები ჰქმნიან გაერთიანების ნიადაგს.

გაერთიანების პირველ ნაბიჯს წარმოადგენს ის, რომ თავისუფალი ერთეულები საკუთარ ეროვნულ არსებობის უზრუნველყოფას ხედავენ მჭიდრო თანამუშაობაში და თანაბრძოლაში სხვა რომელიმე ესეთივე ერთეულებთან. ეს ხდება უმთავრესად ხანგრძლივ ხაერთო პოლიტიკურ ხიფათის წინაშე. ხშირი განმეორებითი თანაბრძოლა ჰბადებს ხურვილს ამ თანაბრძოლის და თანამუშაობის მუდმივ ხახის გამონახვისა.

ესეთი ფსიხოლოგიური განწყობილება შეიქმნა დღეს ყველა იმ ერების წიაღში, რომელნიც ჩამოყალიბდნენ ევროპის კულტურის გარშემო. აქ არავითარი მნიშვნელობა არა აქვს ხელოვნურ გეოგრაფიულ გამიჯვნას. მაგალითად, იბმადლეთი და სპარსეთი აზიის სივრცეში იმყოფებიან და ერთ დროს წარმოადგენდნენ მხოლოდ აზიას. დღეს, ყოველ გარდამწყვეტ მომენტში, ეს ერები მუდამ დასავლეთთან იქნებიან. რასაკვირველია, ამავე დროს არას შემთხვევაში არ შეიძლება ამ ერების/მველ ისტორიულ ტრადიციების და ცხოვრების პირობების დარღვევა და შელახვა. ესეთივე თავის განსაკუთრებული ხელშეუხებელი ტრადიციები და ცხოვრების ეროვნული სახე აქვს ყოველ ერს.

მიუხედავათ ამ თავისებურობისა, მიუხედავათ აზიის და ევროპის ხელოვნურ გეოგრაფიულ გამიჯვნისა, ყველა ამ ერებს აქვთ ხურვილი და ხრული შეგნება ამ ხურვილისა, რომ მათ შეჰქმნან ერთი მთლიანი პოლიტიკური ერთეული/მ პირობით, რომ მათ ცხოვრების ეროვნული ტრადიციები და სახე არ იქნებიან შელახული; ე.ი. ხურთ გაერთიანება თავდაცვის ძალებისა და ეკონომიურ შემოქმედებლობისა, რომ გადაარჩინონ თავიანთ თავისუფალი არსებობა, როგორც მოწინააღმდეგის აგრესიიდან, აგრეთვე ზოგიერთ მოკავშირის ზედმეტ "გულმოდგინე" ზედაგავლენიდან, ვინაიდან მოკავშირის ესეთი ზედაგავლენა, თავის საბოლოვო შედეგში, ხდება იმავე დაპყრობათ უცხო ძალის მიერ /მოიგონეთ რუსეთ-საქართველოს კავშირი, უკრაინა-რუსეთის კავშირი, ესეთივეა დღევანდელი რუსეთ-არაბების კავშირი/.

რასაკვირველია, შეგნების ამ საფეხურს ვერ მიაღწევდნენ ევროპის კულტურის ერები იმ დროს, როდესაც ევროპის იმპერიები ისე ძლიერნი იყვნენ, რომ ყოველ მათგანს ხწამდა, რომ მარტო გაუძღვებოდა მთელ მსოფლიოს და ყოველი მათგანი მხოლოდ დაპყრობებზედ ჰფიქრობდა. ეს იყო ყველაზედ მძლავრი ხენი ევროპისა. ამის გამო ევროპამ თავის ისტორიაში ვერ შეჰქმნა ერთი მთლიანი პოლიტიკური სახე და იგი არას დროს არ წარმოადგენდა მთლიან პოლიტიკურ ერთეულს. პირიქით, როგორც უკვე ზემოთ იქმნა აღნიშნული, ხწორედ ამ დროს იყო, რომ ევროპის ყოველი კოლონიალური იმპერია მზად იყო, რომ კოლონიალურ,ყოველ მეორე თუ მეხამე ხარისხოვან, "ინტიდენტის" გამო, ევროპის შუაგულში ეცხელა მეოცე ხაუკუნის განმანადგურებელი ომი.

იმპერიების მოხპობამ და ხაერთო ხიფათის შეგნებამ გახხნეს გზა ევროპის კულტურის ერების ძალთა გაერთიანებისკენ და ეს არის ნამდვილი ხაჭირველი ევროპის ძლიერებისა, მხოფლიოს ძალთა მკვიდრ წონახწორობისა და ხანგრძლივ მშვიდობიანობისა.

აქ ვხედავთ ისტორიის ერთგვარ პარადოქსს: ევროპა, როგორც მთლიანი ერთეული, ძალია ხუსტი იყო, როდესაც ევროპის დაღეკ სახელმწიფონი თავიანთ სიძლიერის უმაღლეს წერტილზედ იდგნენ. მაგრამ, იგივე ევროპა შეიძლება იქმნეს უძლიერეს ერთეულად, როდესაც მისი შემადგენელი სახელმწიფონი თავის ისტორიაში ყველაზედ მეტ სიხუსტეს განიცდიან და იმყოფებიან თავისუფალ არხეზობის დაკარგვის უშუალო მუქარის ქვეშ.

არხებობენ სხვა ამის ჩინაუკმო მიმართულებანიც და ამ მიმართულებებსაც დღეს განთავისუფლებას და გაერთიანებას უჩოდებენ, მაგალითად საბჭოთა "კავშირი". ამ სახელმწიფოს ყოველ აგრესიულ მოქმედებას და დაპყრობას დღეს "განთავისუფლება და გაერთიანება" ჰქვიან. არ არის საჭირო ამ მოვლენის ზუსტი გარჩევა. რას ნიშნავენ რუსულ ლექსიკონში სიტყვები "განთავისუფლება და გაერთიანება", ამის სრულ ახსნას იძლევა ორი თარიღი: 1956 წ. საქართველოში და უნგრეთში და 1968 წ. ჩეხოსლოვაკიაში.

საბჭოთა კავშირის დღევანდელ შინაგან პოლიტიკას 1917 წლის წინ დაპყრობა და რუსიფიკაცია ერქო. დღეს ამ სახელმწიფოს ამავე ძველ პოლიტიკას კრემლის ენით "გაერთიანება და დენაციონალიზაცია" ჰქვიან. კრემლი თავს იცყუებს იმ იმედით, რომ ძველ პოლიტიკურ ტერმინოლოგიის შეცვლით, ძველ მეთოდებით და ძველ მიზნით ხელმეორედ დაპყრობილ ერებს, მოსკოვის კოლონიალურ იმპერიას სამოთხეთ მოაჩვენებს. მოსკოვის იმპერია იყო ციხე დაპყრობილ ერებისთვის და დარჩა იხეთივე ციხეთ.

არც შეერთებულ შტატების ფედერაციული წყობილება წარმოადგენს მისაბაძ ნიმუშს ევროპის კულტურის ერების გაერთიანებისთვის. მაგალითად: შეერთებულ შტატებმა იყიდეს ნაპოლეონისგან საფრაგეთის ლუიზიანა. ამ სივრციდან გამსჭვრეს რამოდენიმე სწორკუთხედი შტატი, ერთი მეორეხაგან გამიჯნული სწორხაზიანი ხელოვნური საზღვრებით და ეღოდნენ იმიგრანტებს ამ ცარიელ სივრცის დასახლებლათ. ეს სრულიად სწორი და მიზანშეწონილი მოქმედება იყო, ამერიკის იმ დროის პირობებში, მაგრამ არა ევროპის კულტურის ერების დღევანდელ პირობებში.

ევროპის სივრცეზედ ყოველივე მაზრის საზღვრებიცკი ისტორიის ხანგრძლივ ცხოვრებით არიან გამოკვეთილნი და, როდესაც ერთ ისტორიულ ბრძოლის ველზედ მდგეხართ, ცაცნობზედ უკვე ხედავთ მეორე ბრძოლის ველს. ეს თავდაცვის და ეროვნულ არხებობისთვის წარმოებულ ბრძოლის ველები არიან. ამის ამოშლა ერის არხებობიდან და შეგნებიდან არა ხერხდება. ამ ერების გაერთიანება შეიძლება მხოლოდ მათ ეროვნულ სახის და გრძნობების ფაქიზი შენახვით. ეს გარე-

მოეგა სრულიათაც არ აბრკოლებს ამ ერების [illegible]
ხ[illegible]ორედ ეს მოვლენა არის ნამდვილ გზის [illegible]
ერთიანებისაკენ.

აქ ხაჭირია მოვიგონოთ წვენ [illegible]
საქართველო-რუხეთის ომში, [illegible]
ცაგახმელის ნაკვთი შევიდგან [illegible]
შედაც რაინდულათ დაიხოცნენ [illegible]
სოღანლუღის ნაკვთი იბრძოდა უშუალოდ მეხე ერეკლეს [illegible]
ბრძოლის ველზედ, სადაც გმირულად გახჭირეს თავი 300 [illegible]

რა მიმართულებაზედ დააყენეს დღეს მსოფლიოს პოლი[illegible]
ვით აღნიშნულ მოვლენებმა? როგორც უკვე აღნიშნული იქმნა, მეცხრამეტე ხაუკუნის ურთიერთობის დებულებებმა გახცანეს 1914 წლის პირველ აგვისტომდე, ე.ი. პირველ მსოფლიო ომის პირველ ბარბაზნის გახროლამდის. ამ დღიდან გათავდა ეს ხანა და მსოფლიო შევიდა ძირითად გარდაქმნის პროცესში. ეს პროცესი ჯერ კიდევ შორს არის თავის ბუნებრივ დამთავრებიდან, მაგრამ, განვლილ ნახევარ ხაუკუნიდგან ნათლად მოხჩანს ამ გარდაქმნის ხაზი და უკვე შეგვიძლიან ჩამოთვლა იმ კონკრეტიულ ფაქტებისა, რომელთაც მომავალი ისტორია ვეღარ შეხცვლის, ხახელდობრ:

- შინაგან წყობილების ყოველგვარი ხახე და ხაკითხები თავისთავად გადავიდნენ მეორე ხაკითხთა რიგში.

- ხამუდამოდ გათავდა ხანა დიდ და ჭრელ იმპერიებისა. ყოველი დიდი დამპყრობელი იმპერია იშლება და უახლოვდება თავის ნამდვილ ეთნოგრაფიულ ხაზღვრებს და ბოლოს ბოლოს ემყარება თავის ხაღ ეროვნულ პატრიოტიზმის ხა - ძირკველს.

- ცხოვრებამ ახალად აღნიშნა ხაგანგებო ხაზგახმით, რომ კაცობრიობის გუნებრივ შემადგენელ ერთეულს წარმოადგენს ერი და არა ხელოვნურად შექმნილი დროებითი ხახე რომელიმე იმპერიისა.

- ისტორიაში ყოვლად შეუძლებელი გამოდგა ძველ კონტინენტზედ რამე ახალ ხელოვნურ, ხინტეტიურ ერის შექმნა, როგორც მაგალითად ხაბჭოთა ნაციისა. ეს არის მხოლოდ მარტივი და უხეში რუხიფიკაცია და დაპყრობილ ერების ეკონომიური, პოლიტიკური და ფიზიკური განადგურება.

ჩამოთვლილი მოვლენები მკვეთრად გაცნობენ პოლიტიკურ ცხოვრების ვითარებაზე, როგორც უკვე ჩამოყალიბებული ისტორიული ფაქტები. ამით გათავდა კაცობრიობის ცხოვრების ის ხანა, როდესაც ერთი ერი ბატონობდა მეორეზე. ეს მოვლენა უკვე ისტორიას უნდა ჩაბარდეს. დღეს აღარ შეიძლება კაცობრიობის არსებობის დამყარება ერების მთელ წყებათა დამონავებაზე.

ამ მოვლენას აქვს თავისი მკვეთრი წინამორბედი მაგალითი ისტორიაში, რომელიც გათამაშდა ეხევე მთელ მსოფლიოს ზომით. ეს იყო პირად მონობის მოსპობა, მოსპობა იმ წესისა, რომლის ძალითაც ერთი ადამიანი მფლობელობდა მეორეს ისე, როგორც უბრალო საქონელს და ცოცხალ ინვენტარს. ეს სულ ერთი იყო, ვის განთავისუფლებაზედ იყო ლაპარაკი - იყვნენ ეს ცამბოვის გუბერნიის ე.წ. "მუჟიკები", თუ შეერთებულ შტატების ბანგი მონები, ან ავსტრიის კროატელი გლეხები. მეცხრამეტე საუკუნის ხამოციან წლებში უკვე ყოვლად შეუძლებელი გახდა ერთი ადამიანის მიერ მეორე ადამიანის მფლობელობა და ეს მოვლენა მოისპო. ზოგან მოისპო მშვიდობიანი რეფორმის სახით, ზოგან სამოქალაქო ომის საშუალებით, მაგრამ, იგი მოისპო მთელ მსოფლიოში.

დიახ! იყვნენ ბევრი ე.წ. მეცნიერები, რომელნიც ფანქრით ხელში და სტატისტიკური რიცხვებით ამტკიცებდნენ, რომ მსოფლიო ვერ გაუძლებს ეხეთ "უმაგალითო" ექსპერიმენტებს და დაინგრევა. მაგრამ, მსოფლიო არ დაინგრა და თავის წინსვლაში მიადგა ეხეთივე ზომის მორიგე საკითხს. მეოცე საუკუნის გარდაქმნის პროცესში გათავდა ერთი ერის მეორეზედ ბატონობის ხანა იხევე, როგორც მეცხრამეტე საუკუნის სამოციან წლებში გათავდა ხანა ერთი ადამიანის მიერ მეორე ადამიანის მფლობელობისა.

დღეს კაცობრიობის განვითარებას იხევე გედეეღობა წინ ერების დამონავების ფაქტი, როგორც მეცხრამეტე საუკუნეში განვითარების გზას ჰკეტავდა ბატონყმობის დროს შექმნილი ინდივიდუალური მონობა. ერების განთავისუფლების საკითხი წარმოადგენს დღეს მთელ კაცობრიობის ვითარების საკითხს. უკვე აღარ შეიძლება ამ საკითხის დაგვიანება, გადადება და გვერდზედ აქცევა. დღეს ამ საკითხისთვის აღარა აქვს დიდი მნიშვნელობა იმას, თუ რა პოზიცია უკავია ამის შესახებ ოფიციალურ პოლიტიკურ მსოფლიოს და მის ბიუროკრატიას. დრო მუშაობს დაპყრობილ ერების განთავისუფლების სახარგებლოდ და ეს საკითხი გადახწყდება მთელ მსოფლიოში თანაბრათ ყველა დაპყრობილ ერებისათვის.

ამ პროცესმა გამოიწვია ძირითადი ცვლილებანი მსოფლიოს ძალთა განწყობილებაში. ეს ცვლილებანი ვითარდებიან დიდი სიჩქარით, მაგრამ, უკვე საკმაოდ მკვეთრად ჩამოიხაზა მომავალი გეზი ძალთა ახალ განწყობილებისა. აქ უაზრო

მომავლის წინასწარმეცნიერება, საკმარისია წარმოვიდგინოთ ნათლად დღეს არსებული ძალთა განწყობილება მსოფლიოში. დაუბრუნდეთ ახალად ამ საკითხს.

დღეს მსოფლიოს თავისუფალ ნაწილის პირდაპირ ხიფათს წარმოადგენს ის ფაქტი, რომ ევროპის ერების მთელი მეხამედი და კიდევ მეტი სხვა ერები, დამონავებულნი არიან მოსკოვის იმპერიის მიერ. კრემლი ჰგრძნობს, რომ ეს უშველებელი სამხედრო ძალა, მას ეკარგება ხელიდან. ამიტომ იგი /კრემლი/ ცდილობს პანიკურ სიჩქარით, რომ გამოიყენოს ეს ძალა, სანამ იგი ხელიდან წაუვა, რომ ჯერ კიდევ მოასწროს მსოფლიოს დაპყრობა ამ ძალით.

ეს გარემოება, დაპყრობილ ერებს, როგორც ერთ მთლიან წყებას, სამხედრო ვარგისობის გარდა აძლევს მძლავრ პოლიტიკურ პოტენციალს და ეს პოლიტიკური ძალა ამ ერებისა იზრდება დიდი სიხშირით. ამ ძალას ჰქმნის ის ფაქტი, რომ დაპყრობილ ერებს არა ხურთ იბრძოლონ მსოფლიოს თავისუფალ ნაწილის წინააღმდეგ, არა ხურთ იბრძოლონ რუსეთის სახარგებლოთ და არა ხურთ იბრძოლონ იმისთვის, რომ მოსკოვი აქციონ იღუმენ ფილოფეის"მესამე რომად".

კრემლი გრძნობს, რომ მოსკოვის იმპერია მიადგა დაპყრობების გახაქანის გადაულახავ ბუნებრივ ბღუდეებს. აღმოსავლეთ საზღვრებზედ მას გაუჩნდა მძლავრი მუდმივი მოწინააღმდეგე ჩინეთის სახით, რომელმაც მოსკოვს მკვეთრად ჩამოუხაზა ჩინგიზ ხანის აჩრდილი. დასავლეთ ევროპის დაპყრობის საუკეთესო მომენტი კრემლმა დაჰკარგა 1920-21 წლებში. ეს საშუალება მოსკოვს მოუხდა მაშინ სწორედ დაპყრობილ ერების ერთდროულ ბრძოლამ.

კრემლს ესმის კარგათ კიდევ ერთი ფაქტი: დიდი და გაუთავებელი დაპყრობები წარმოადგენენ ამ იმპერიის არსებობის საიდუმლოებას. ისტორიკოსების გამოთვლით, უკანასკნელ სამ საუკუნის განმავლობაში, ეს იმპერია იზრდებოდა ყოველ ღამეში 80 კვადრატიული კილომეტრის სიჩქარით. ამ დაპყრობების გახაქანი უკვე მიადგა თავის გადაულახავ ბღუდეებს და ამ ინერციის შეჩერება თავის ძალით ანგრევს ამ იმპერიას.

ეს გარემოება მსოფლიოსთვის მხოლოდ ორ შესაძლებლობასღა ხტოვებს: ან მოსკოვის იმპერიამ უნდა განაგრძოს თავის გაუთავებელი აგრესიული მოქმედება თავის არსებობის შესანარჩუნებათ, ან დაპყრობილი ერები, როგორც მოსკოვის აგრესიის მოტორი, განთავისუფლებულნი უნდა იყვნენ ამ მდგომარეობიდან; ე.ი. სანამ დაპყრობილი ერები არ იქნებიან განთავისუფლებული მოსკოვის იმპერიის მონობიდან, მანამ კაცობრიობა იქნება მუდმივ და გაუთავებელ ომების განცდაში.

აქ იბადება ბუნებრივი კითხვა: როგორ და რისთვის აღმოჩნდა რუსეთი ევროპის და მთელ მსოფლიოს პირდაპირ და უახლოეს ხიფათის როლში?

რუსეთი, როგორც მორიგე და უკანასკნელი იმპერია ევროპის სივრცეზედ, დღეს განიცდის ყველა იმპერიების აუცილებელ ავადმყოფობას. ყოველი იმპერია, თავის საბოლოო მიზნათ, აუცილებლივ იხახავდა , თავის დროს ცნობილ, მთელ მსოფლიოს დაპყრობას. უკანასკნელ ხამ საუკუნის განმავლობაში, ევროპამ ხამჯერ ზედიზედ განიცადა ესეთი აგრესიული შეტევა და ყოველ მათგანმა გადაიარა ომების გრძელი რიგის ქარიშხალის სახით.

მეჩვიდმეტე საუკუნეში ევროპის დაპყრობას ხდილობდა ოტტომანთა იმპერია. ომების გრძელი რიგის შემდეგ ეს ბვირთი უკუგდებული იქმნა ვენის კედლებიდან. და მან ნელნელა დახტოვა თავის აგრესიის ხარბიელი. შემდეგ ევროპის დაპყრობა სცადა ნაპოლეონმა და ბოლოს ჰიტლერმა. ყველა ეს დამპყრობელი ღრევანი სწარმოობდნენ ან რელიგიურ, ან სხვა რამე პოლიტიკურ იდეოლოგიის ნიღაბ ქვეშ, თავის სიღრმეშიკი ემსახურებოდნენ მხოლოდ და მხოლოდ ერთ და იმავე მიზანს:
- უხეშ დაპყრობას.

დღეს ევროპის დაპყრობისთვის იბრძვის რუსეთი, როგორც მორიგე იმპერია, თავის ახალ მორიგე იდეოლოგიის ნიღაბ ქვეშ. მეორე მსოფლიო ომის მსვლელობაში რუსეთი, თავის მოკავშირეთა ბურგზედ, შემთხვევით აღმოჩნდა შუა ევროპაში; ამ შემთხვევითი წარმატების შემდეგ, რუსეთმა ევროპის დაპყრობის მაგიერ, მსოფლიოს დაპყრობა დაისახა უშუალო მიზნათ.

რუსეთს ძალიან მოკლე დროა დარჩა დაპყრობილ ერებზედ ბატონობისა და სულ რამოდენიმე წელიწა ჩინეთის საბოლოო სამხედრო მომაგრნბამდის. ე.ი. უკანასკნელი საშუალება,მსოფლიოს დაპყრობისთვის უკანასკნელ ცდილობისა, რუსეთისათვის ჰქრება დიდი ხიხწრაფით. დღეს..... ან არახოდეს, უნდა სცადოს რუსეთმა თავგანწირული ნახტომი მსოფლიოს დასაპყრობათ.

ეს ყველაფერი საუცხოვოთ ეხმის კრემლის მთავრობას. მის წინ ბდგას ერთად ერთი არჩევანი: მსოფლიოზედ გაბატონება, ან იმპერიის დაშლა. ამ კითხვის საპასუხოდ მოხკოვს ძალიან ცოტა ხანიღა დარჩა, ვინაიდან დრო დიდი ხიხწრაფით მუშაობს რუსეთის წინააღმდეგ.

დღეს რუსეთი იმყოფება იმპერიების ავადმყოფობის უკიდურეს კრიზისის ხანაში. ამ მომენტში იგი წარმოადგენს დიდ და უშუალო ხიფათს, როგორც ევრო-

პირთვის, აგრეთვე მთელ მსოფლიოსთვის. იმპერიების ავადმყოფობას აქვს თავის ბუნებრივი მსვლელობა და ბუნებრივი ბოლო. აგრესიის ავადმყოფობის გავლის შემდეგ, როდესაც რუხეთი ჩაყენებული იქნება თავის ეთნოგრაფიულ საზღვრებში, ეს ერი სულ სხვა ბუნებას და სახეს მიიღებს და სრულიად მისაღები გახდება ევროპის კულტურის ერების წიაღში, როგორც ოჯახის წევრი.

ეს მსჯელობა, დაპყრობილ ერების პოლიტიკურ მსოფლიო მნიშვნელობაზედ, რომ არ შევჩყვიტოთ ამ საკითხის მხოლოდ თეორიულ განხილვაზედ, საჭიროა ამ ერების მთელ წყების მსოფლიო მნიშვნელობა და მისი პოლიტიკური პოტენციალი, დავახასიათოდ მკვეთრად და პრაქტიკულად; ამისთვის, წერილის ავტორი, პატივცემულ მკითხველებს უმორჩილესად სთხოვს შემდეგს:

- გთხოვთ დაიდოთ წინ ევროპის რუკა მახლობელ აღმოსავლეთის ნაკვთით / ამ ტერმინის ისტორიულ მნიშვნელობით, არა "შუა აღმოსავლეთის" ნაკვთით/.

- გთხოვთ მკვეთრად შემოხაზოთ 1914 წლის დაპყრობილ ერების სივრცის საზღვრები და წარმოიდგინოთ, რომ აღნიშნულ სივრცის ერები არიან თავისუფალი და სუვერენული სახელმწიფონი.

- გთხოვთ წარმოიდგინოთ, რომ ეს არის 1 აგვისტო 1914 წ.

აქ იბადება საკითხი: შესაძლებელი იყო ესეთ პირობებში პირველ მსოფლიო ომის აღმოხეთქვა?

ამ კითხვაზედ არსებობს მხოლოდ ერთად ერთი კატეგორიული პასუხი: ყველა დაპყრობილი ერები 1914 წ. რომ თავისუფალი და სუვერენული სახელმწიფონი ყოფილიყვნენ, პირველ მსოფლიო ომის აღმოხეთქვა ფიზიკურ შეუძლებლობას წარმოადგენდა, არ არსებობდა არავითარი ნიადაგი მეორე მსოფლიო ომისთვის და შეუძლებელი იქნებოდა მესამე მსოფლიო ომის რამე ხიფათის მოსაზრება.

რასაკვირველია, ეს იმას არ ნიშნავს, რომ დედამიწის ბურგზედ იმეფებდა იდეალური ბავი და მშვიდობიანობა. არა, იქნებოდნენ ბევრი შეხლანი და ომებიც, მაგრამ, ყველაფერი ეს იქნებოდა მოკლე , ადგილობრივ შეზღუდულ შეჯახებათა ფარგლებში და ეს მოვლენები არას დროს არ მიიღებდნენ სახეს , მსოფლიოს ზომის უბედურობისა.

ამ ერების დაპყრობა და გაყოფა დიდ იმპერიების შორის, წარმოადგენს იმ შეცდომას, რომელიც კავკასიონს დაატყდა თავზედ უმაგალითო კატასტროფის სახით. როგორც შედეგს ამ შეცდომისა, კავკასიონა დღემდის იხდის სამძიმე ხიხლის ხარკს და ამ უბედურობის დასასრული ჯერ კიდევ არ მოსჩანს. ეს არის ერთი მხარე დაპყრობილ ერების მთელ წყების პოლიტიკურ მნიშვნელობისა. ეს მხარე ოკუპანტების ბოროტმოქმედების წყალობით, ისტორიაში თავისთავად უარყოფით მოვლენათ იქცა.

დაპყრობილ ერების საერთო პოლიტიკურ პოტენციალმა, თავის დადებითი გავლენა მსოფლიოს პოლიტიკურ ვითარებაზედ, დაიწყო 1918 წლიდან. 1917-18 წლებში ყველა დაპყრობილ ერებმა ერთდროულად აღადგინეს თავიანთი ეროვნული დამოუკიდებულობა და დაიწყეს ბრძოლა მოპოებულ თავისუფალ არსებობის დამკვიდრებისთვის. ისტორიაში ეს პირველად მოხდა, რომ ყველა ამ ერების მოქმედება სრულიად ერთდროულად გათამაშდა, მიუხედავად იმისა, რომ ეს მოქმედება სრულებითაც არ იყო წინასწარ კოორდინებული.

ამ მოვლენამ მოიტანა მთელ მსოფლიოს ბომის დადებითი შედეგი. პირველ მსოფლიო ომის უაზრო ბრძოლებით სისხლიდან დაცლილი დასავლეთი ევროპა, განიცდიდა მოკლე, მაგრამ სრულ უძლურების მდგომარეობას. რუსეთის შესევისათვის გზა დასავლეთისკენ სრულიად ღია იყო. რუსეთი შეაჩერა მხოლოდ დაპყრობილ ერების ერთდროულ ბრძოლამ. ამ ერების სრულიად მოკლე თავისუფალ არსებობამ და მათ ერთდროულ ბრძოლამ, კავკასიონას უძღვნა თავისუფლება და 19 წლის მშვიდობიანობა.

მეორე მსოფლიო ომის შედეგში დაპყრობილ ერების იდეა უაზროდ იქმნა გაქცეული იალტის კონფერენციაზედ. ამ უაზრო მოქმედების წყალობით დღეს მსოფლიოს თავისუფალ არსებობის სძირკველი განგარებს დაპყრობის პირდაპირ მუქარის წინაშე.

საინტერესოა აღვნიშნოთ განვითარების რა საფეხურს მიაღწია დაპყრობილ ერების განთავისუფლების პროცესმა. მსოფლიოს ოფიციალურ სახელმწიფოთა ნაწილი არ აძლევდა დაპყრობილ ერებს, მათ პოლიტიკურ პირად სახეს და ხმას. მაგრამ, დღეს საერთაშორისო ხარჩიელზედ დაპყრობილი ერები ზდგანან, როგორც ახალი პოლიტიკური კრებული ერთეული, თავის მკვეთრად ჩამოყალიბებული მცკიცე იდეოლოგიით და მძლავრი სამხედრო და პოლიტიკური პოტენციალით.

მომავალში ამ ერების მოქმედება მუდამ ერთდროული იქნება, ვინაიდან მათ კოორდინაციას ავტომატიურად აწყობს თვით ცხოვრების ვითარება, როგორც ერთ

და იმავე ოკუპანტის მიერ დაპყრობილ ერებისა. ე.ი. დაპყრობის იხტერია მივიდა თავის ლოგიკურ უაზრობის და აბსურდის იმ წერტილამდის, როდესაც დაპყრობილ ერების წინააღმდეგობის ძალას თითონ ოკუპანტივე აწყობს და აძლიერებს.

დღევანდელი პოლიტიკური ვითარება და სამხედრო ტეხნიკის ხაფეხური, ბრძოლის ველის ხრულ გაცონობას დაპყრობილ ერებს უცოვებს, როგორც ერთ მთლიან წყებას. იმას, რასაც დაპყრობილ ერებს ართმევდნენ მხოლოის ოფიციალური სახელმწიფონი, დღეს მათ ბრძოლის ველი უბრუნებს უკან.

აღვილი გასაგებია, რომ ოფიციალურ ბიუროკრატიას არ მოხწონს, რომ ცხოვრების ხარბიელზედ მდგას პოლიტიკურად ჩამოყალიბებული კატეგორია დაპყრობილ ერებისა. ბევრი ბიუროკრატი განწირან ხუჭავს თვალებს ამ მოვლენაზედ. მიუხედავათ ამისა ფაქტი ფაქტადა რჩება: დღეს რომ დაპყრობილ ერების მთელი წყება მკვეთრად ჩამოყალიბდა პოლიტიკურად, ეს ფაქტი თავისთავად შეუძლებელ ხდის დხავლეთ ევროპის და მხოლოის დაპყრობას. ამის გარანტიას იძლევა თვით ბრძოლის ველი და არა რომელიმე კონფერენციის ხაეჭვო ღირსების გარანტია ქაღალდზედ.

მეორე მხოლიო ომის ბოლომდის, დაპყრობილ ერების საბრძოლო ვარგისობა მოქმედობდა მხოლოდ მათ ოკუპანტების სახარგებლოთ. დღევანდელ პოლიტიკურ მდგომარეობაში, მთელი ეს ძალა და მისი ხომარი ღირსება იმოქმედებს მხოლოდ თავისუფალ მხოლოის სახარგებლოდ და მთელი თავისი ძალით იბრძოლებს თავის უკანასკნელ ხაერთო ოკუპანტის წინააღმდეგ. აი ეს არის დღევანდელი პოლიტიკური პოტენციალი დაპყრობილ ერების ჯგუფისა და მის სამხედრო ღირსებისა.

მოხკოვს, თავის აგონიის კრიზისში, აქვს ორი მკრთალი აჩრდილი თავის მიზნის მიღწევის იმედისა, ეს შემდეგი ცრუ იმედია /მირაჟი/:

- რომ იგი აღადგენს და შეირჩენს ატომის იარაღის მონოპოლს და მის შანტაჟის თვისებას;
- რომ მოულოდნელ მოქმედებით მოასწრობს გამოიყენოს ტეხნიკურ მომზადების უპირატესობა და მხოლოი დააყენოს შეხრულებულ ფაქტის წინაშე.

რუხეთმა, კიდევაც რომ, მიაღწიოს ამ ხაეჭვო შედეგებს, ეს იქნება მხოლოდ და მხოლოდ დროებითი წარმატება და დროებით შვების მიღწევა. დღეს რუხეთს აღარ აქვს ხაშუალება ხაბოლოო მიზნების მიღწევისა და მის განმტკიცებისა.

რუხეთმა რომ აღადგინოს "ორ ბეძლიერებათა" მონოპოლი ატომის იარაღზედ, მან დღესვე უნდა დაიწყოს პრევენციული ომი ყველა იმ ხახელმწიფოთა წინააღმდეგ,

რომელთაც მოეპოვებათ ეს იარაღი და, რომელთაც აქვთ საშუალება გააკეთონ ეს იარაღი ახლო მომავალში. კონფერენციებით, რომელთა მიზნათაც ოფიციალურად ახახელებენ ე.წ. "ატომის იარაღის გავრცელების შეჩერებას", ორი მეძლიერებანი ვერ აღადგენენ ამ იარაღის დაკარგულ მონოპოლს.

რაც შეეხება პრევენციულ ომს; ყოველ სამხედრო მოქმედებათა დახაწყისში, მისთვის ჩვეულებრივ მოულოდნელ თავდასხმით, რუსეთს მუდამ შეუძლიან მიაღწიოს პირველდაწყებით დროებით წარმატებას. მაგრამ, ყოველ ომში და ბრძოლაში სამხედრო მოქმედებანი ბოლოს აუცილებლივ აღწევენ იმ გარდამწყვეტ ხულიერ სიმაფრეს, როდესაც ომის ბედს ხწყვეტს არა უხულო მანქანა, არამედ მებრძოლ ადამიანის ნებისყოფა და მისი გარდაწყვეტილება, რომ უეჭველად მიაღწიოს თავის ბრძოლის მიზანს. ამ ბრძოლის თავგამოდებას იძლევა მხოლოდ იდეოლოგიური ნიადაგი.

რაც დედამიწის ზურგზედ არსებობს კაცობრიობა, არას დროს არ ყოფილა იმაზედ მძლავრი იდეოლოგია, როგორც უცხო ერის მონობიდგან განთავისუფლების ხურვილი. ყოველ ბრძოლის ველზედ, სადაც ბრძოლის სიმწვავე მიაღწევს თავის გარდამწყვეტ სიმაფრეს, რუსეთის მხრივ მებრძოლთა უმრავლესობა მუდამ დაპყრობილ ერების შვილებისა იქნება და ამ წუთიდან ბრძოლის ველზედ მხოლოდ ერების განთავისუფლების იდეა იმეფებს.

მხოფლიოს დპყრობის უკანასკნელ პრეტენდენტის ღწევა უკვე თავის აღხარულის ხტადიაში გადავიდა. დღეს მხოფლიოს წინაშე მხოლოდ ერთი საკითხია ბდგას: ჯერ კიდევ რა ხიფათის და მბნევის მიყენება შეუძლიან მხოფლიოსთვის, უკანასკნელ კოლონიალურ იმპერიის სახიკვდილო კონვულხიებს და რამდენი ხანი გაგრძელდება მტკივნელი შობის პროცესი ახალ რუს ერისა, რომ იგი განთავისუფლებული იქმნეს , დაპყრობათა იხტერიის კრულვიდან.

ვანო ნანუაშვილი.